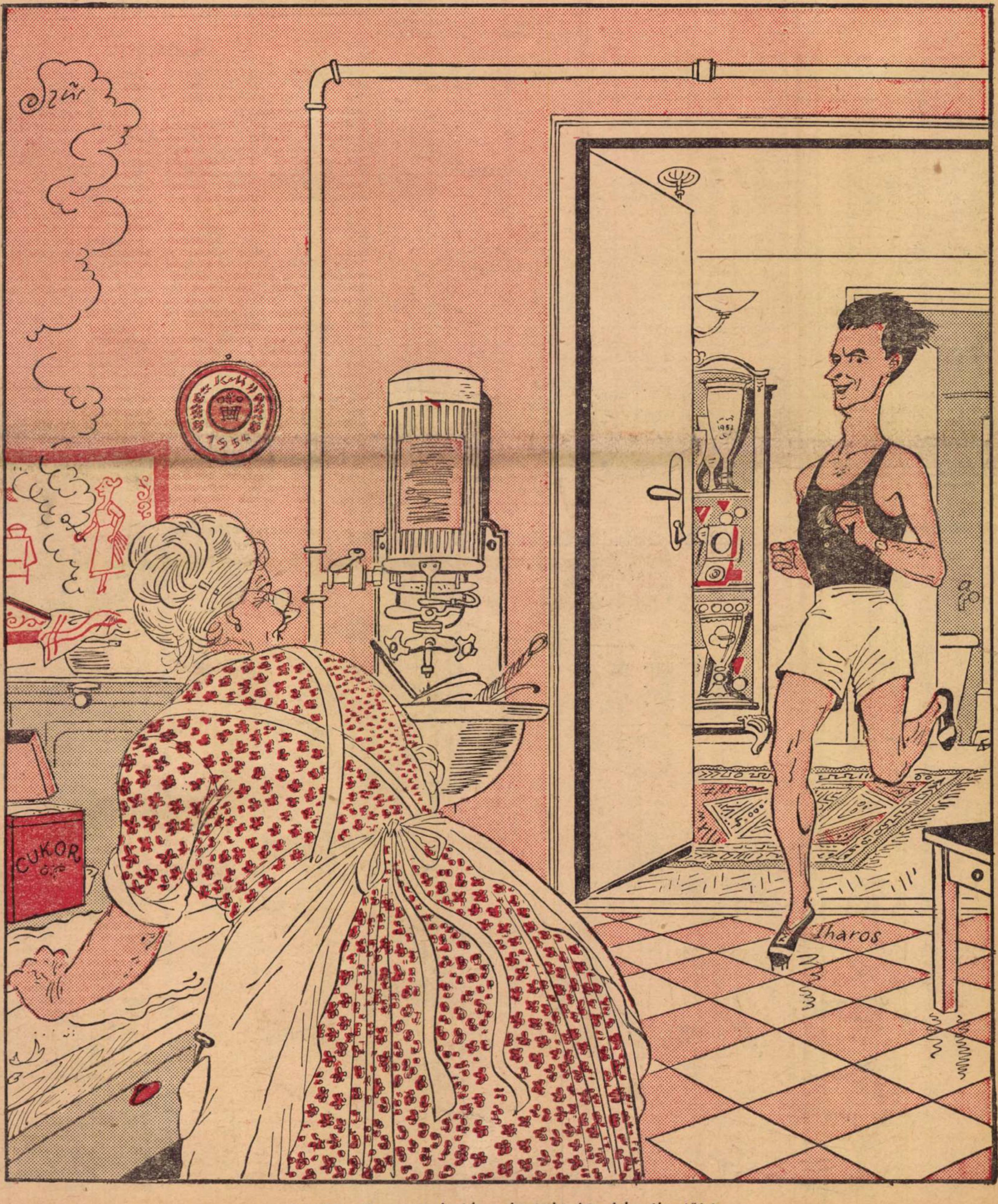
XI. évfolyam, 45. szám
1955. november 10.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

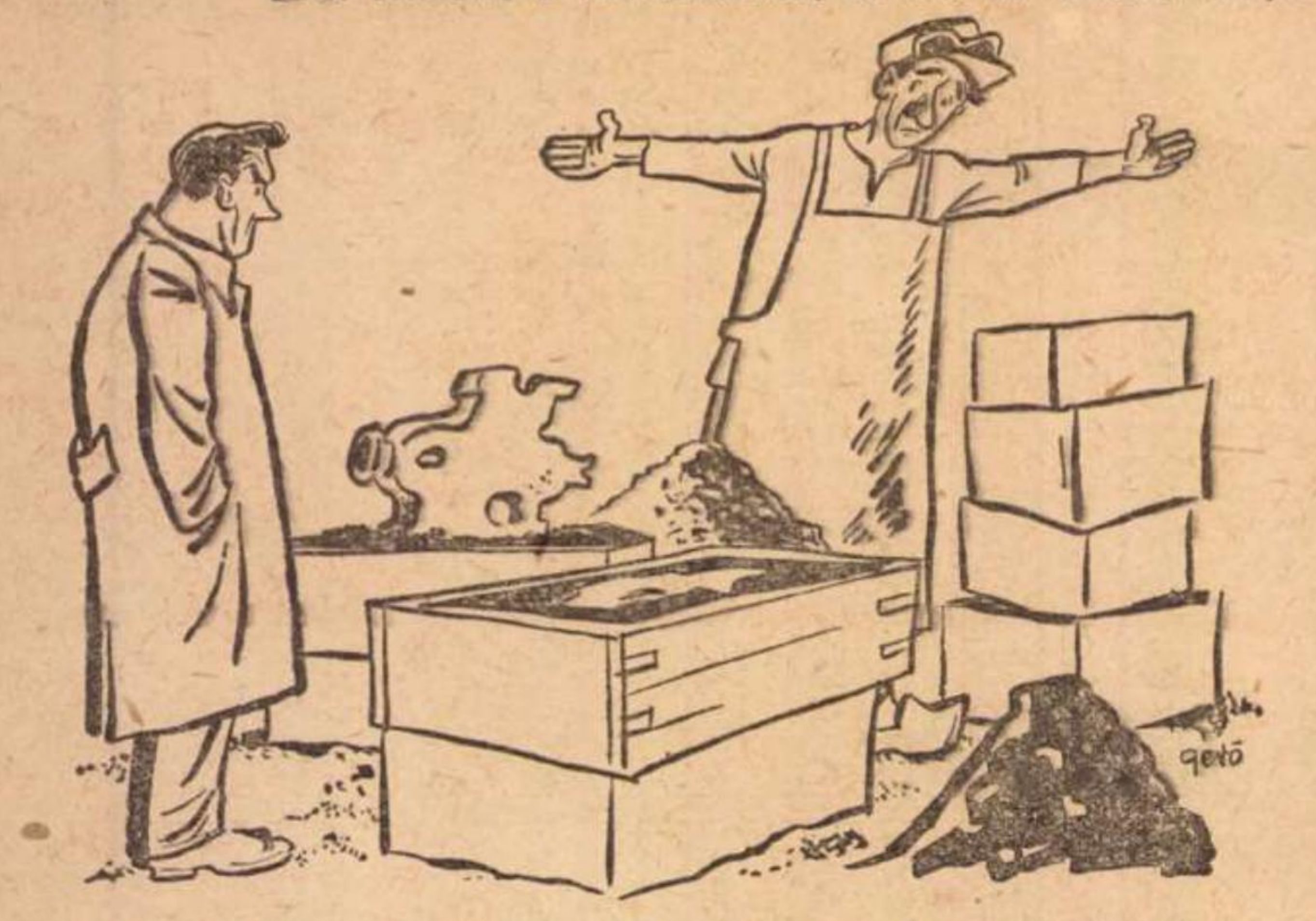
IRIGYLÉSREMÉLTÓ ANYA

– Fiacskám, fuss már le ide a közértbe két deka élesztőért...

Ez aztán a válasz...

Ahol felületes a formakészítés, ott sok az öntödei selejt.

— Tóth szaktárs, ez az öntés megint nem sikerült!
— Látja, ez az én formám!

KÉT gyerekszáj

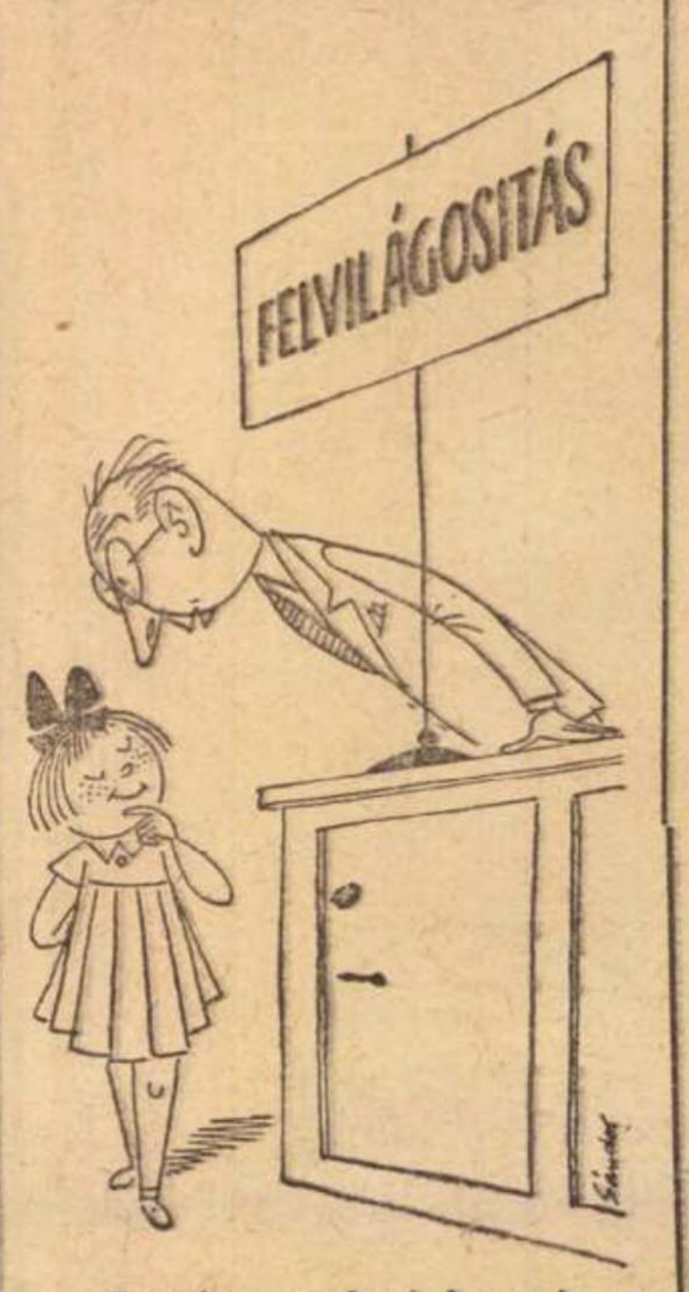
Késő bánat

Gyermekfotó-tanfolyamot indít az OFOTÉRT.

— Látod, te hólyag, mondtam, hogy ez nem jó sötétkamrának...

Érdeklődik a kislány

— Tessék mondani, hogy is van ez a dolog a gólyával?

A szoknyabolond

Külföldi Szemle

Mindent a maga idejében

Los Angelesben sorozatos betöréseket követtek el és a rendőrség sokáig nem tudott a tettesek nyomára jönni. Egyszer aztán egy éjszaka tettenérték és leleplezték egy öttagú társaságot, amely számtalan kisebb-nagyobb betörést követett el. Mind az öten aktív rendőrök voltak.

A bírósági tárgyaláson mindent bevallottak. Dörgő szavakkal fordult a bíró a bandavezér felé:

— Nem szégyeli magát? Mint a rend őre betöréssel tölti a szabad idejét?!

A vádlott méltatlankodva válaszolt:

— Bocsánat bíró úr, amikor lefogtak, akkor éppen éjjeles voltam. Szolgálati időm alatt törtem be.

Koronás fők egymás között

Mirva Arvinen, a finn szépségkirálynő Amerikába utazott a Miss Világszépe választásra. A versenyen lemaradt és hazajött Európába. Olaszországban óhajtott néhány hetet tölteni, de a római kormány megtagadta tőle a beutazási engedélyt. Már eddig is nagyon izgalmas az ügy, de ez még semmi ahhoz képest, hogy micsoda rejtélyes ármányt leplezett le Signor Francesco Sebastianelli, a szépségkirálynő ügyvédje. (Mert az is van neki!)

— Ügyfelem vízumjának megtagadását — nyilatkozott a maesztro —, nem kisebb beavatkozónak köszönheti, mint Faruk ex-királynak. Az ő megbízásából intézték el, hogy Signorina Arvinen ne léphessen olasz fölre, mert „őfelségének” kellemetlen lett volna az esetleges találkozás.

Ime, egy királynak és egy királynőnek az udvari botránya — egy köztársaságban.

A ceruza

Péter szaki megváltozott, amióta a TTIT-hez jár. Új emberré vált. Ő lett műhelyünkben a technika élharcosa.

Péter eddig is sok mindent fuserált a műhely egy-egy eldugott sarkában, egyéni használati eszközöket. Ő csinálta például a század legocsmányabb bugylibicskáját, egyedül, minden segítség nélkül. Bubugylinak hívtuk, mert két göbje volt.

A változás nála abból állt, hogy most mindent a legmodernebb gépekkel akart végezni. A legújabb típusú horizontálfúróval dolgozta meg például a nadrágtartóját, autogénhegesztővel díszítette ki a ballonja övcsattját és a csúcsesztergán készítette el hiányzó nadrággombjait.

Különösen sok gondot okozott neki a ceruzahegyezés. Hőn szeretett bubugylijával sohasem tudta rendesen megcsinálni. Kezelés után úgy nézett ki a durván meghámozott írószerszám, mint egy szomorú krumplivég.

Ekkor esett tekintete a nagyteljesítményű csiszológépre. Fel is derült mindjárt. „Idenézzetek, milyen hegye lesz ennek mindjárt!“ — rikkantotta vidáman. Azzal odasietett és bekapcsolta a gépet. Ezzel három dolgot tett egyszerre: egyrészt csodálatosan szép, gyöngédvonalú, ívelten homorú ceruzahegyet kapott, másrészt megkímélte a hervadtpengéjű bubugylit, harmadrészt istentelen sok áramot fogyasztott. Mert ez a bődültnagy gép zabálja a villanyt.

Először hagytuk. De hogy nagyon rászokott erre a szórakozásra, a takarékossági brigád figyelmeztette. És amikor ez sem használt, csúfolni kezdtük:

— Nem akarod a rajzszöget a faliújságba gőzkalapáccsal beverni?

— Kényelmesen állsz? Ne hozzuk ide a kéttonnás darut, hogy egy kicsit feljebb emeljen?

— Ne indítsuk be a kompresszort, hogy lefújjuk a cigarettahamudat?

— Ne fűtsük be a nagy kemencét, hogy megmelegítsük a tejecskédet?

Annyi eredménye volt az egésznek, hogy most már bújva hegyezett. Úgy tett, mintha hallgatna ránk, de egy óvatlan pillanatban csak hallottuk feldübörögni a nagy gépet: Péter megint hegyezett. És ez így ment hétről hétre.

Akkor aztán nagyon megjárta. Kora délelőtt volt, igazi ceruzahegyezésre való idő. Péter nem is hagyta kihasználatlanul. Elmerülten csinosítgatta a ceruzáját. A hegy már régen kész volt, de ő még egy tizedmilliméterrel karcsúbbra akarta. Gyöngéden félrehajtott fejjel serénykedett és majd összerogyott, amikor egy izmos kéz megmarkolta a vállát:

— Hát maga, mit csinál itt, elvtárs? — rivallt rá egy dörgő hang.

Pétert minden irányban kiverte a víz. Megfordult és menekülni akart. De a dörgőhangú nem volt egyedül. Négy jólöltözött férfi állt kétoldalán. Formálisan körülfogták Pétert, figyelmes érdeklődéssel. Ajkukon mosoly. Bekerítették. Kinevetnek — gondolta Péter. A legmosolygósabb barátságosan meg is jegyezte:

— Hogyan mer ilyesmit tenni?

Péter már majd összeroskadt az önvád súlya alatt. Szórakozott balkezében szegény ceruza spagettivé csiszolódott. Kik ezek? Csak nem az energiagazdálkodás emberei? És most ráhúzzák, hogy miatta nem lesz villany.

Az öt férfi azonban nem sok időt hagyott neki a töprengésre. Egyikük, a legtekintélyesebb arcú — talán maga a miniszterhelyettes? — feléje bökött a mutatóujjával:

— Ha mégegyszer megtudjuk, hogy védőszemüveg nélkül áll a nagyfordulatszámú gép mellé, fegyelmit kap!

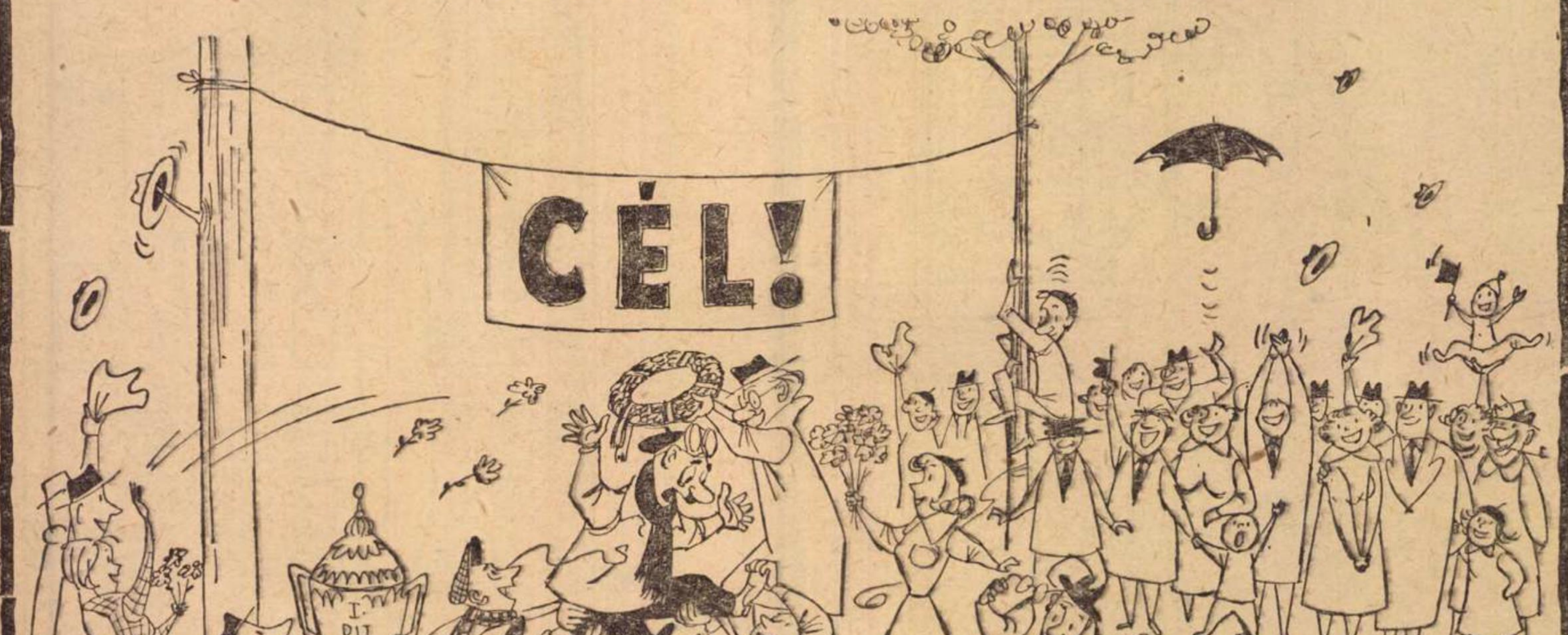
És elment. A többiek utána. Otthagyták Pétert, aki bután bámult utánuk, kezében a kötőtű alakúra csiszolt ceruzával. Csak most értette meg, hogy ezek a szakszervezetből voltak a munkavédelmiek.

De az eset megtörte. Hogy az ő pazarló szemére ennyire vigyázzanak még akkor is, amikor fát hegyez, ami tudvalevőleg nem vet szikrát?! Hát nem látták, mi van a kezében?

Azóta mindenesetre a bubugylival hegyez.

G. Z.

Váratlan befutó a motorversenyen

— Hé, engedjenek tovább, én a járási instruktor vagyok!

Súlyponti kérdés

(Történik egy hivatali szobában)

Bircsák (erélyesen): Már pedig én nem utazom Kakasmajorba!

Salla: Hogy mondod ezt meg Pacerának? Tudod, milyen zavarok vannak Kakasmajorban!?

Bircsák: Tudod, milyen diófái vannak a sógoromnak!?

Salla: Hogy jön az ide?

Bircsák: Nem jön ide. Én megyek oda. Gerezdre, diószüretre. Ezért szállok ki a gerezdi kirendeltséghez, nem pedig Kakasmajorra.

Salla: És ki megy helyetted Kakasmajorra?

Bircsák: Te.

Salla: Megőrültél? Hiszen én . . .

Bircsák (hízeleg): Ugy-e megteszed? Hozok neked diót? Diócskát.

Salla: Nem szeretem. A dió kaparja a torkomat.

Bircsák: Hozok mákot. Mákocskát.

Salla (legyint): Jövő héten Piricre szállok ki. Véletlenül ott lakik a nagynéném. Micsoda máktermésük volt az idén!

Bircsák: Az a jövő héten lesz. Ma szállj ki helyettem Kakasmajorba.

Salla: Ma nem lehet. Kotányba utazom.

Bircsák: Mit keresel Kotányban?

Salla: A húgomat. Ott van férjnél. Négy és fél kilós fiút szült. Köztünk maradjon.

Bircsák: Egy ilyen négy és fél kilós gyereket nem sokáig lehet titokban tartani.

Salla: Az maradjon köztünk, hogy miatta utazom Kotányba.

Bircsák: Hát én pedig az első pacákra, aki belép, rásózom Kakasmajort.

Pacera (belép): Jó, hogy még itt találom, Bircsák kartárs.

Bircsák: Gondoltam, nem indulok rögvest, hátha szükség van rám. Ugyanis . . .

Pacera: Ugyanis nem utazik Kakasmajorba.

Bircsák: De mennyire nem utazom! *(Észbekap.)* Ugyanis „egyéni kezdeményezéssel", ahogy Pacera osztályvezető kartárs szokta mondani, Salla megy helyettem Kakasmajorba.

Pacera: Ő se megy.

Bircsák: Hát ki utazik Kakasmajorba?

Pacera: Én. Személyesen. Kakasmajor a negyedév legdöntőbb kiszállása. Kartársak, Kakasmajor helyzete az osztályvezetőt követeli a maga egyéni súlyával.

Bircsák: Ugy van!

Pacera: Kakasmajor: súlyponti kérdés . . .

Salla: Pedig az ilyen súlyponti kérdésnél fejlődhet az ember!

Pacera: Majd fejlődik legközelebb.

Titkárnő (belép): Pacera kartárs, már tűvé tettem az összes osztályokat.

Pacera: Megmondtam magának, Ilonka, hogy néha a saját osztályomon is kereshet.

Titkárnő: Sürgős telefonüzenet Kakasmajorból.

Bircsák (mormolja): Kakasmajor súlyponti kérdés.

Titkárnő (blokkról olvassa): Az anyósa üzeni Pacera kartársnak, hogy ne tessék odautazni, mert a disznótor elmarad.

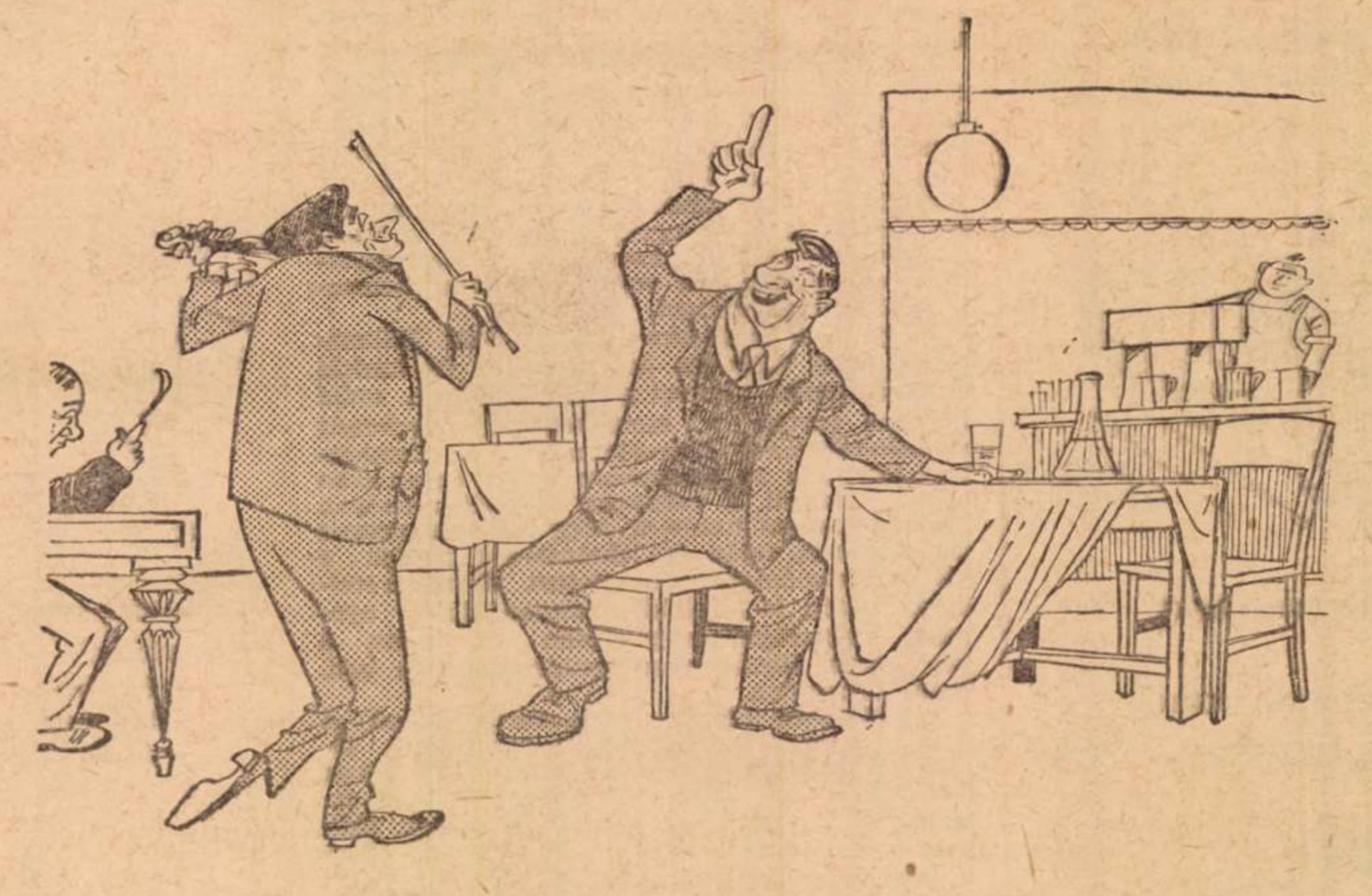
Salla (összenéz Bircsákkal): Disznótor?!

Pacera (riadtan): Ilonka, mit beszél maga összevissza?

Titkárnő (méltatlankodva): Kérem, én szóról szóra jegyeztem az üzenetet. *(Tagoltan olvassa.)* A disznótor elmarad. Ferit feketevágásért őrizetbe vették.

Gombos László

Mulat a szaki

— Ácsi! Húzd el az én munkamódszerátadási nótámat!
— Melyik az?
— „Nem adlak másnak!"

AZ UDVARIAS REPÜLŐ

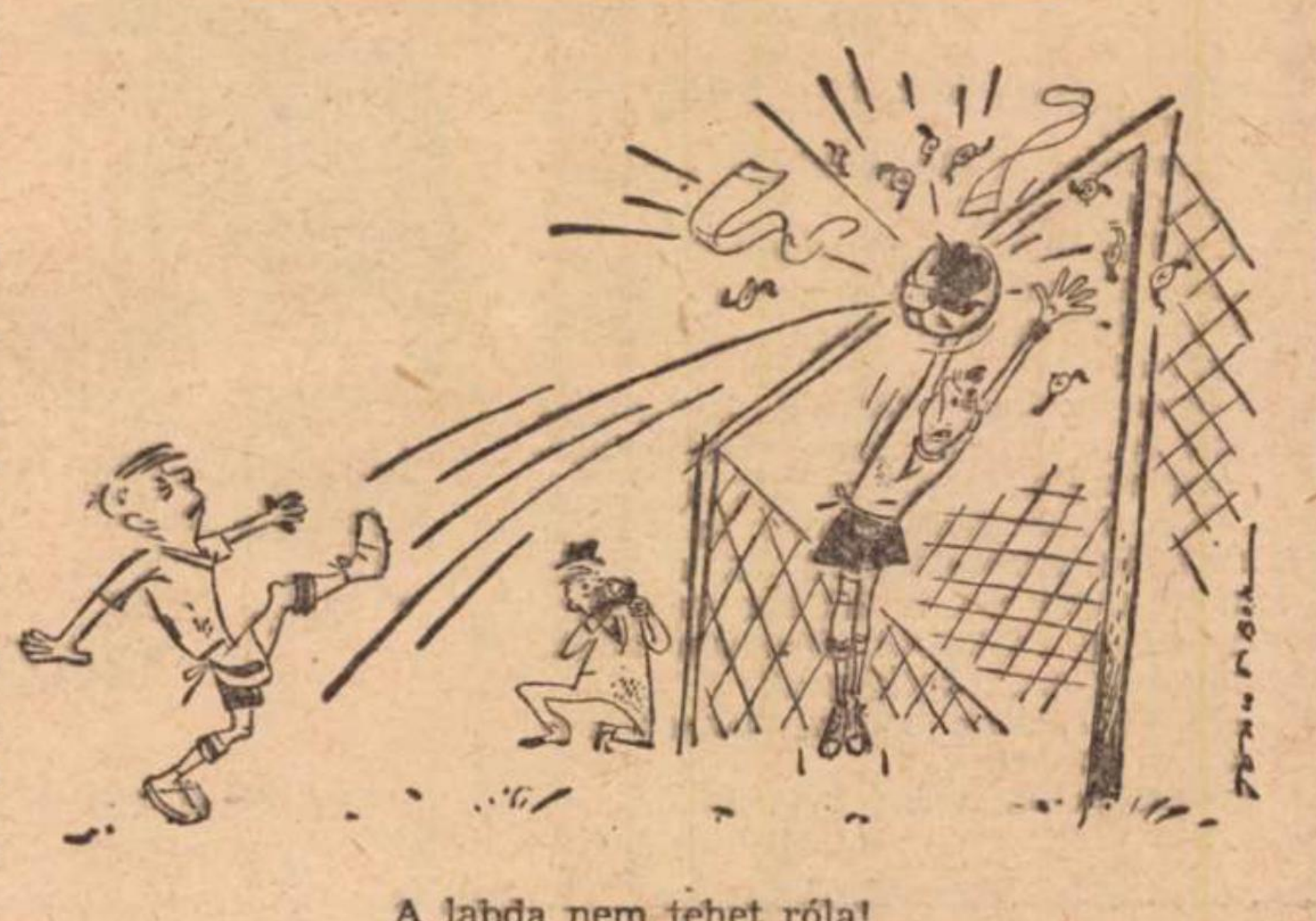
Női dolgok XLVI.

— Még mindig hideg a lábad, kisanyám?

(Vasvári Anna rajza)

Nemzetközi mérkőzés

A labda nem tehet róla!

Diszkrét szerelmesek

A ravasz nagymama, aki elől akar felszállni...

Öt perc — Tíz perc — Tizenöt perc — Húsz perc

„Hazaviszlek a kocsimon"

A Hivatalban vége volt a munkaidőnek, mindenki készülődött hazafelé. Magam is elintéztem az ügyemet, amiért a Hivatalban jártam, s éppen hazaindultam volna, amikor a főosztályvezető — akit a továbbiakban az egyszerűség kedvéért Hivatalos Autóhasználati Joggal Autón Járó barátomnak fogok tisztelni — szíves mosollyal megállított.

— Miért gyalogolnál, öregem? Várj egy percet, amíg összecsomagolok, aztán hazaviszlek a kocsimon!

Hálásan megköszöntem az én kedves Hivatalos Autóhasználati Joggal Autón Járó barátom előzékenységét — akit a továbbiakban a rövidség kedvéért H. A. J. A. J.-nak fogok emlegetni —, s könnyű szívvel várakoztam egy negyedórácskát, amíg összekészülődött.

A negyedóra alatt kétszer is hazaértem volna. Közel lakom, s az autóbusz háztól-házig visz. Ha azonban a barátom kocsiján megyek, az mégis más! Nem nyomnak össze. Pénzbe sem kerül.

— Bocsáss meg, öregem — mondta HAJAJ barátom, amikor végre elkészült —, még egy rövid telefonom van, aztán rögtön megyünk!

Amikor meglátta, hogy idegességemben egyik lábamról a másikra állok, még hozzátette:

— Mit türelmetlenkedsz? Hiszen velem jössz haza a kocsimon . . .

Egy rövid telefont mondott. Kettő lett belőle. Két hosszú. A kettőből négy. A hívott fél, úgy látszik, osztódással szaporodott. HAJAJ barátom a kagyló mellől időnként nyájas mosollyal súgta:

— Mit akarsz? Hiszen mindjárt megyünk!

Félóráig beszélt. Ezalatt hatszor hazaértem volna. De most már nagyon kellett sietnie. Betuszkolt a kocsiba és így szólt a sofőrhöz:

— Sándor, kérem, ejtsünk útba egy KÖZÉRT-et, vacsorát viszek haza!

A kocsi rázkódott egyet és elindult. Én is rázkódtam egyet és elindultam a kocsival. Az ő kocsijával. Amivel, azt ígérte, hazavisz. Nagyon csúnya arcot vághattam, mert mézédes derűvel fordult hozzám:

— No, azt a néhány másodpercet még kibírod! . . .

Kibámultam az ablakon. Éppen ellenkező irányban mentünk, mint amerre lakom.

— Mit tesz egy ilyen kis kerülő? — nevetett HAJAJ barátom. — Bevásárolok, aztán hipp-hopp, már otthon is leszel!

Röpke huszonkét perc múlva lépett ki a KÖZÉRT-ből, s izgatottan fordult a sofőrhöz:

— Sándor, kérem, hazamegyünk! De gyorsan! — majd bocsánatkérően, s mindvégig megtartva szíves mosolyát, így szólt hozzám: — Egy kicsit elkéstem . . . Már régen otthon kellene lennem. Nem kívánhatod, hogy miattad . . . Úgy-e? De ne félj, utána rögtön . . . rögtön hazaküldelek a kocsimon!

Kitört belőlem a felháborodás:

— Több mint egy órája várok! . . . A Hivatal mellett lakom . . . Néhány háznyira . . . Elhoztál a város másik végébe! . . .

— Csak nyugalom — veregette meg a vállamat kedélyesen HAJAJ barátom —, hiszen már a Hivatalban szívesen vállaltam, hogy hazaszállítalak.

Azzal kiszállt. Elmenőben odaszólt a sofőrnek:

— Sándor, kérem, térjen vissza a Hivatal elé, s az elvtársat is szállítsa el odáig! Onnan már úgy is csak néhány háznyira lakik . . . Ugye, öregem?

Nem tudtam válaszolni.

A Hivatalnál kiszálltam, megvártam egy autóbuszt, s külön élvezet volt, hogy idegcsillapítóként jegyet vehettem, a lábamra léptek, összenyomtak. A hétperces autóbusz-utazás egészen kiengesztelt. A saját kocsimon mentem haza, nem az övén.

Országh György

A TÚRKEVEI „HARCOS” TSZ. 4 gondja

AMINEK NEM SZABADNA LENNIE

Az asszonyok nem szólalnak fel a gyűléseken.

— Hát te miért nem szólsz hozzá, Julis?
— Majd otthon!

HA A PALÁNTA BESZÉLNI TUDNA

Az építkezési vállalat a primőrtelep üvegházait több ízben építette fel, de mindig rosszul.

— Ha nem csinálnak végre egy rendes melegágyat nekünk, a fene lesz maguknak primőr tavaszra!

VAN SZÍVE...

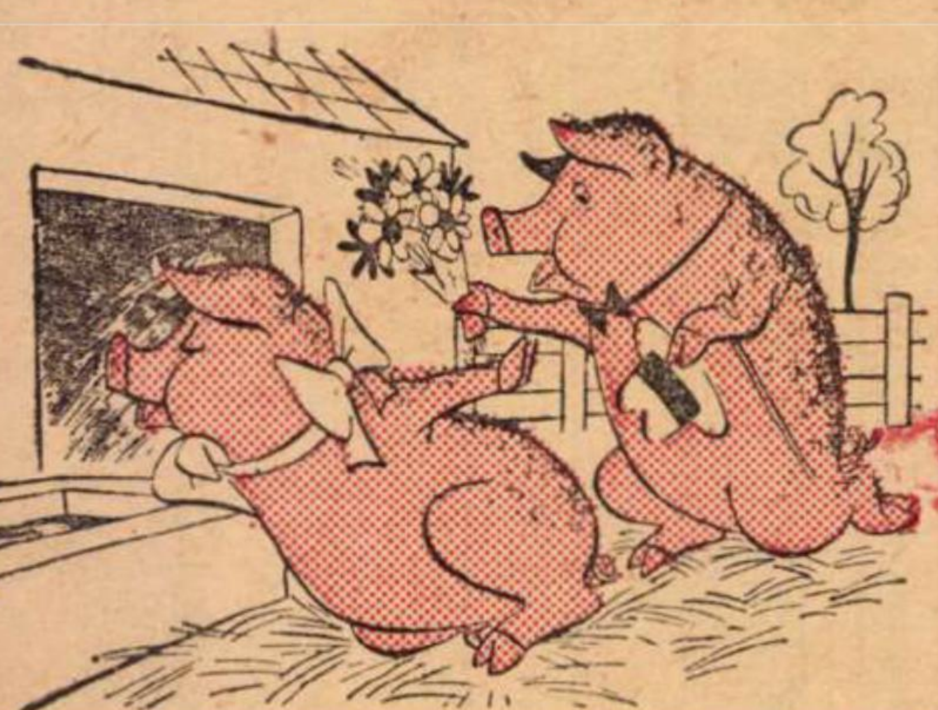
Egyes tsz-tagok a legnagyobb dologidőben is a piacon ácsorognak.

— Komolyan mondom, ha arra gondolok, hogy a többiek most helyettünk is kénytelenek dolgozni, hát elszorul a szívem.

HÁZTŰZNÉZŐBEN

A tsz-nek nincs disznófiaztatója.

— Nem, kedves Sertés úr, be kell látnia, addig nem lehetek a magáé, amíg a fiaztatót meg nem építik!

Gyermek az ölemben

Néhány nappal ezelőtt felszálltam egy autóbuszra, a végállomáson. Szabad ülőhely is akadt és így nyugodtan böngészni kezdtem az újságot.

A busz elindult, pár perc múlva megállt az első állomáson. Az első ajtó a vezető gombnyomására kinyílt — hóna alatt egy másfél esztendős leánykával fellépett egy hagyományosan pesti mama. Kezeügyében voltam az ajtó közelében és miközben az ajtó sziszegéssel kísért becsukódásával egyidőben elindult a busz, „megengedi kérem?” szavakkal a leánygyermek már az ölemben volt. Ijedtemben zsebembe gyűrtem az újságot.

A gyermek szőkécske és álmos volt. Pillanatokon belül vállamra hajtotta fejét és hurkás kezének tömpe ujjaival a nyakkendőmet, majd kevéssel ezután a szemüvegemet igyekezett rendeltetésellenes használatba venni. Ezenközben felvillant az agyamban: miért éppen az én ölembe került a csöppség? Emlékezetemben gyorsan kutatni kezdtem, hogy vajon a mamát ismerem-e és talán én lehetnék-e a papája a kis emberpalántának. Lehetetlen. A mama testvérek között is legalább nyolcvan kilót nyomott, magassága pedig erősen ostromolta a két métert. Határozottan antipátikus arca volt. Nem. Lehetetlen.

Tűnődésemet hirtelen megzavarta valami. A mama ugyanis néhány lépést távolodott tőlünk. A gyermekre egy pillantást sem vetett felszállásuk óta. Ezek a körülmények újabb izgalmakat váltottak ki belőlem. Az utasok, akik az esetet látták, időközben kicserélődtek, tehát a mama észrevétlenül akár le is szállhatott volna a buszról.

Mit kellene tennem, ha ez bekövetkeznék? — kérdeztem önmagamtól. Tegyük fel, hogy leszáll, a busz elindul, hangos csetepaté a kalauznővel: „állítsa meg kérem a kocsit, ez a nő, aki leszállt, itthagyta a gyermekét az ölemben”. Első hallásra persze képtelenség, hogy egy anya elhagyja a gyermekét. Az utasok egy emberként rámrontanak. „Micsoda aljas gazember, meg akar szabadulni a gyerekétől! A kalauznő igenis állítsa meg a kocsit! Rendőrnek kell átadni az ilyen lelketlen frátert!...” És így tovább. A mama még egy pár lépést tett, vigyázat, gyanús a dolog. A mama mégis leszáll, a jelek erre engednek következtetni. Most vigyázni kell, egyetlen mozdulatát sem szabad szem elől téveszteni. Nézem az arcát. Egy ilyen arccal feltétlenül képes a gyerekét, már amennyiben az övé, hűtlenül és csellel elhagyni. Biztosan ez már a századik kísérlet és most... most velem teszi majd meg. És ha a gyerek nem az övé? Lehet, hogy elrabolta és a váltságdíjat nem tették le a Deák Ferenc szobrának bal sarkán lévő bokorba, tehát a gyermeket el kell valahogy intézni..

Rettenetes, verejtékezik a homlokom, törölgetem. Mit tegyek, ha mégis leszáll a mama? Hiszen már erősen nézdegél jobbra-balra, a gyerek szemlátomást nem érdekli. Vigyázz! Most kell kellőképpen ébernek lenni. A rendőrségen nem hiszik el, amit a gyerekről mondok. Rendőrorvos jön, megvizsgál, érdeklődik, hogy hányan kerültek felmenőim közül tébolydába. A gyerek gondtalanul szórakozik rajtam, nem tehetem le, mert bömböl, mint egy sakál, ha csak kísérletet is teszek rá. Mögöttem összesúgnak a rendőrtisztek. A másik szobából hallom, hogy felvilágosítást kérnek rólam telefonon. Rettenetes, az anya meg akarja nyomni a jelzőgombot. Most, most kell vigyázni, a gyereknek már háttal áll, a házszámokat nézi. Úgy! Ha leszáll és itthagyja a gyereket, ezen a nyomon talán eljutok a mamához. Rettenetes egy ilyen elvetemült anya, eltorzult az arca, nem is anya, csak gyermekrabló. Micsoda sötét tekintet!

A busz megáll, valaki leszáll, a mama odaszól a kalauznőnek:

— Itt kell leszállni a Nagykikinda utcához?

— Igen, tessék iparkodni.

A mama hirtelen felkapja az ölemből a gyermeket és a hóna alá vágja, mint egy strandtáskát. Csak annyit hallok még, hogy „nagyon köszönöm a türelmét”

Dübörögve indul a busz. Milyen kellemetes teremtés is volt ez a mama! Azok a szép őzike szemei, a nemes vonású görög orra, a szép sudár termete. Hm. Talán képes lenne le is fogyni a kedvemért. És nem hordaná azt a mafla magas sarkot. Micsoda nemes lélekre vall, ahogyan megköszönte a dajkálást. Biztosan válik. És ha nem, hát még megteheti, igaz?

— Kalauznő! Le akarok szállni, legyen szíves megállítani a kocsit!

— Előbb kellett volna szólni. Már késő.

Kár!

Fáy András

Akkor honnan tudná?

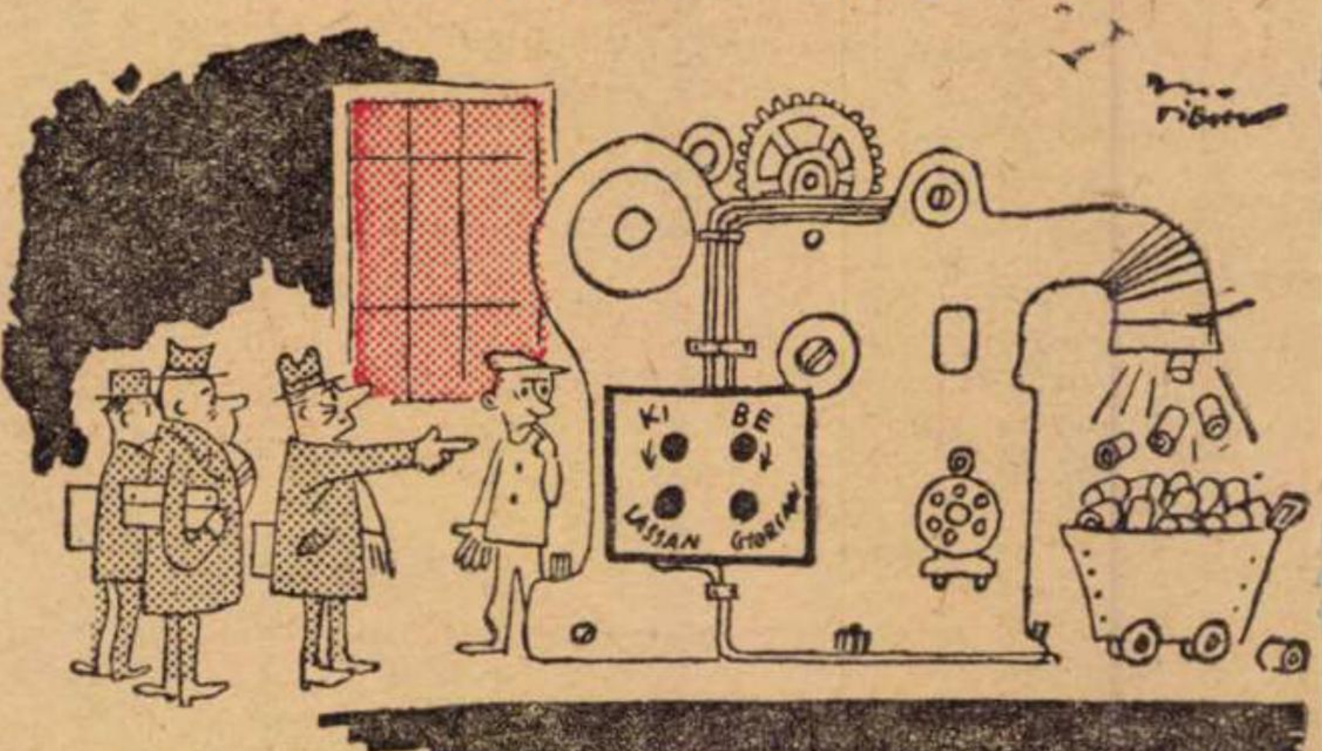
— Meg tudná nekem mondani, hogy áll ebben a faluban a begyűjtés?
— Fogalmam sincs...
— Hol beszélhetnék a begyűjtési megbízottal?
— Az én vagyok!

A férfikozmetikában

— Öregem, nem bírom már ezt a forró búrát!
— Ne panaszkodj! Ha férfi vagy, légy férfi!

Ez aztán ért hozzá

— A gép megfelel, de javaslom, hogy gombok helyett tegyenek zipzárat...

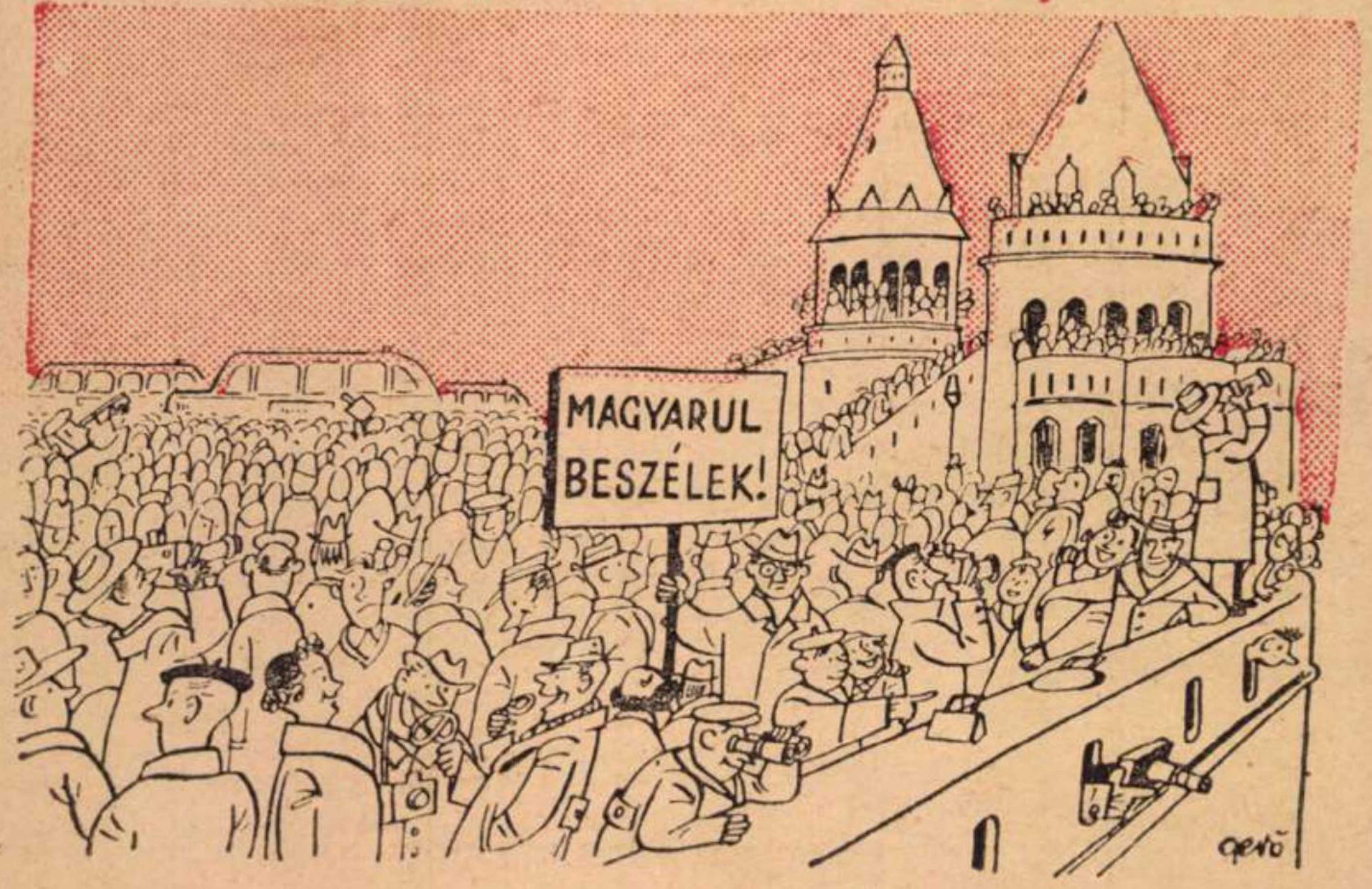
Kartárs Károly kalandja

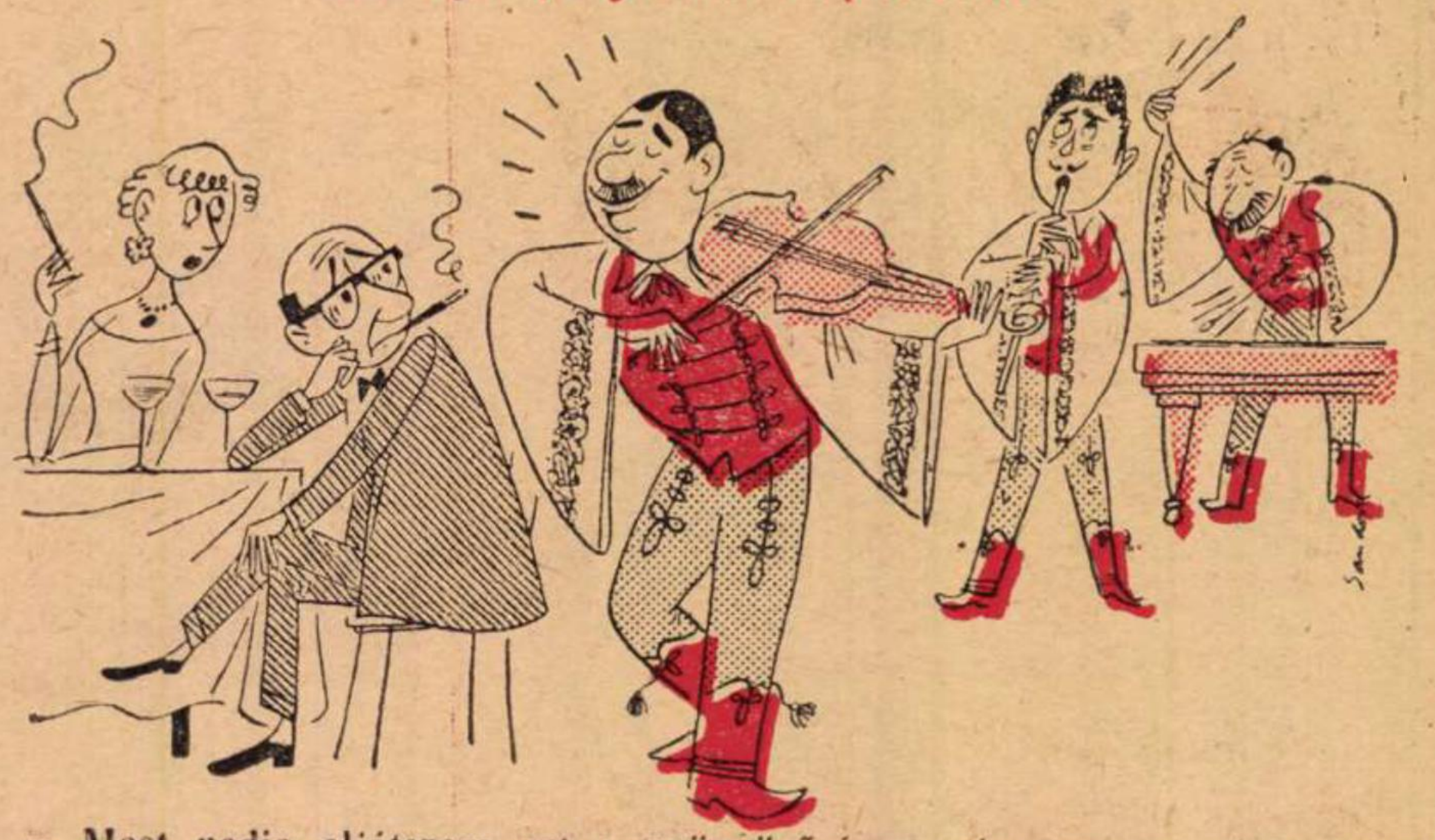
(Gerő Sándor rajza)

Forog az idegen ...

Vasárnap délelőtt a Halászbástyán

„Idegenforgalmi népzenész”

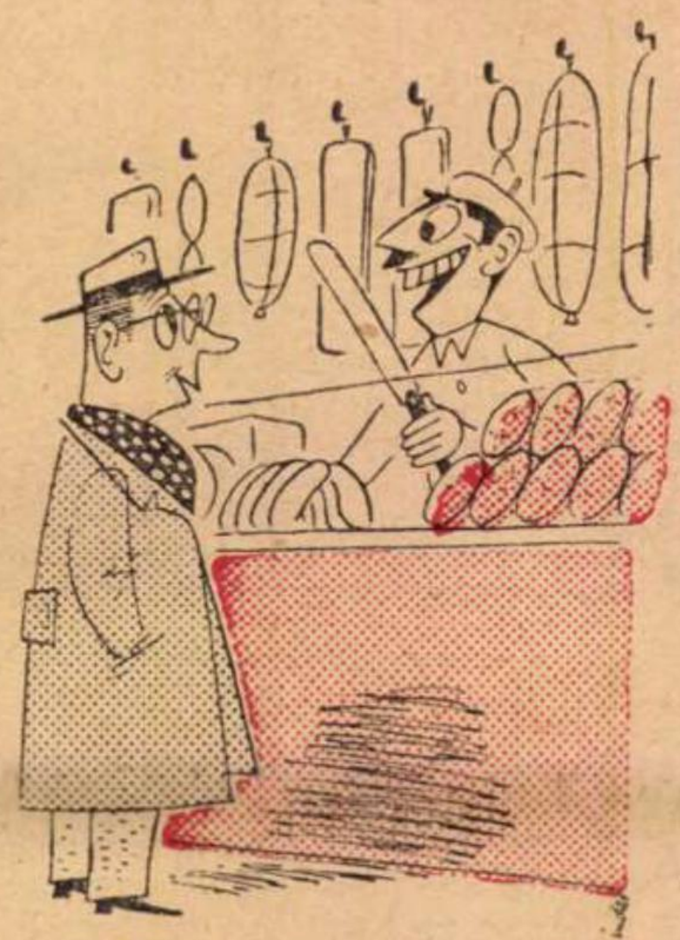

— Most pedig eljátszom azt a gyönyörűséges szép magyar nótát, hogy azt mondja: „I can't give you anything, but love, baby ...”

Ingyen nyelvlecke

A Közértben

— Kérek húsz deka szalámit, de egybe, mert külföldre utazom ...

Pesti utcán

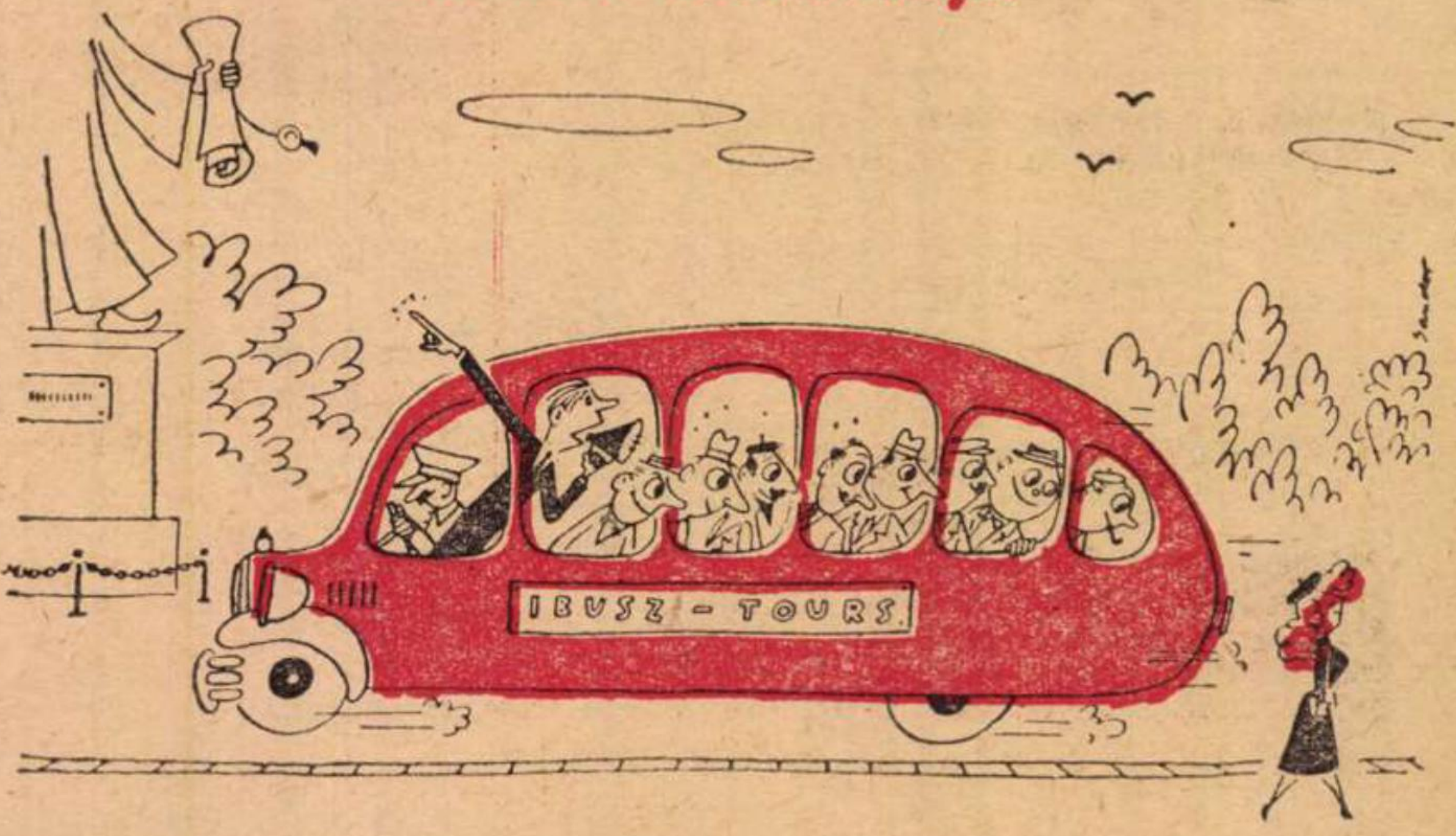
— Maga adni nekem keleti édesség ... Én adni érte neylon harisnya ...

Szakértő öregbojtár

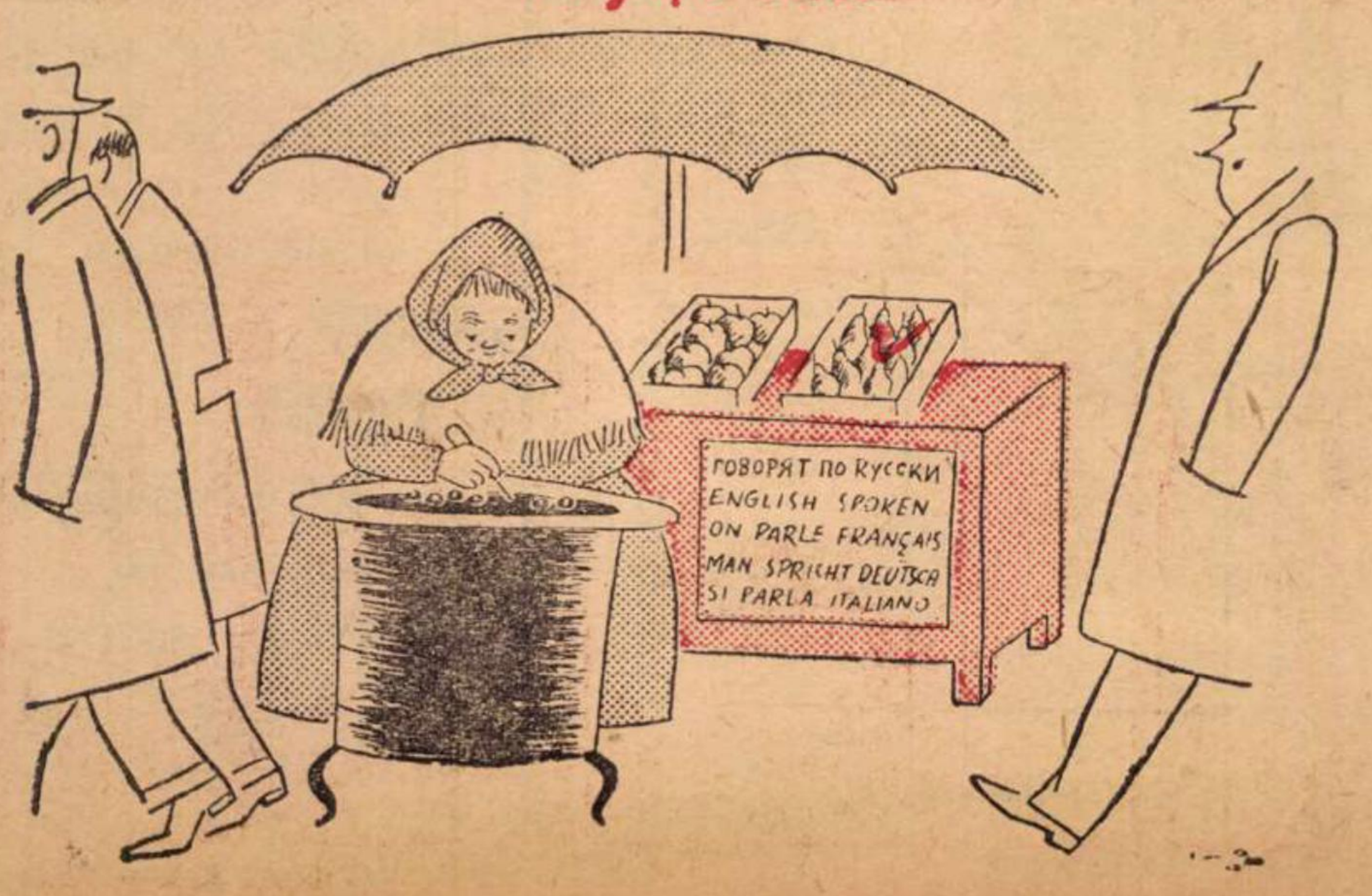

— Négy és feles blendével, középerős zöld szűrővel, panchromatikus filmre, huszonötödöt tessék exponálni kéremszépen ...

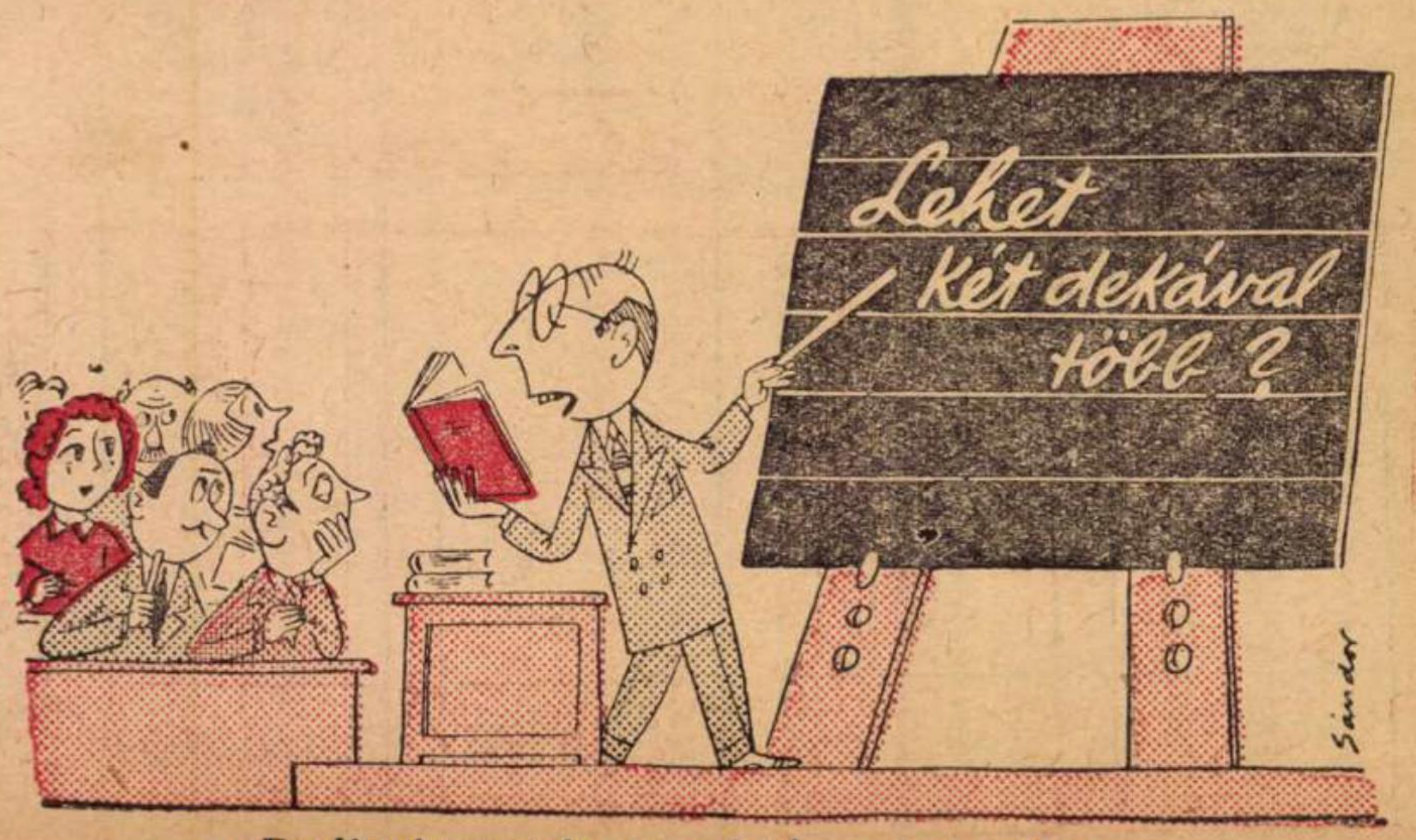
Városunk nevezetességei

Meglepő tábla

Nyelvtanfolyam a szállók körüli boltok dolgozóinak

— Fordítsuk most le ezt a közhasznú mondatot ...

Egy nyugat-német fegyverraktárban

— Maga azt mondja, hogy ezek a védekező fegyverek? Hiszen ezek támadófegyverek!
— Ugyan kérem, most, a tárgyalások idején?

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

Szemere Miklósban, nagyapáink korának rettegett lóversenyfogadójában a mai totózók szellemi ősüket tisztelhetik. „A tett halála az okoskodás", — mondja Madách a Tragédiában. Ezt Szemere így módosította a lóversenyfogadásokra:

— A tét halála az okoskodás.

★

Tömörkény István, a magyar alföldi parasztlélek legízesebb ábrázolója, fát vágatott föl egy ajánlkozó alkalmi munkással. Nem ismerte az embert, de a szolgáló elmondta róla, hogy nagy korhely az öreg, jó lesz egy kis borral is serkenteni. Meg is kínálták, de csak módjával, hogy a munka rovására ne essék az ital. Estére aztán, amikor fizetségre került a sor, Tömörkény megkérdezte:

— Aztán mennyit adjak magának ezért a munkáért?

Az atyafi, akinek még szájában bizsergett a jóféle bor íze, ezt felelte:

— Pénzt nem kérek én, inkább borban fizessen ki, tekintetes úr.

— Ahogy gondolja, nekem mindegy. De hát nem többre menne vele, ha pénzt adnék?

— Már csak úgy vagyok vele, hogy nékem a kis bor többet érő, mert ha én pénzt kapok, rögvest eliszom.

★

Thomas Morse, a nagy feltaláló, az Amerikai Tudományos Akadémia elnöke híres volt, többek közt, olvashatatlan kézírásáról is. De egyszer emberére akadt Mark Twain-ban, aki egy hozzá intézett levelére így válaszolt:

„Kedves Morse! Nagyon örültem levelének, amelyből csak a névaláírást tudtam elolvasni s azt is szellemes kombinációk segítségével. Még jobban örültem volna, ha magát a levelet is elolvashatom, de belátja, hogy ez lehetetlen. Ha az olvashatatlan kézírással az a célja, hogy levelének tartós varázst biztosítson, úgy ezt feltétlenül eléri. Más levelet az ember elolvas, eltép és elfelejt, de az Önét örökre, olvasatlanul megőrzi. Okos embernek egész életére elég e g y ilyen levél..."

★

Eugen D'Albert zeneszerző aki hatszor nősült, s mindmáig rekordot tartja a zenei kékszakállok közt, negyedik válópörének tárgyalási szünetében így sóhajtott fel egy újságíró előtt:

— Valahányszor az igazit megtalálom, mindig kiderül, hogy vagy ő van férjnél, vagy én nem vagyok még elválva.

★

Diderot Denis, a nagy francia író és filozófus (1713—1784) egy alkalommal elment Panckoucke könyvkiadóhoz, hogy az „Encyclopedia" kefelevonatát korrigálja. A könyvkiadó éppen öltözködött, s minthogy ez a művelet Panckoucke öreg kora miatt igen lassan ment, Diderot kezébe vette a kabátot, hogy feladja rá. Panckoucke szabadkozott.

— Engedje meg, hogy segítsek — szólt ekkor Diderot — nem én vagyok az első író, aki felöltöztet egy kiadót...

Érdekes...

Cégtábla a Bartók-úton: „X. Y. tetőfedőmester. Hívásra házhoz jövök!"

Szeretném a kezét megszorítani ennek a derék embernek, aki forradalmi ötletével soha nem álmodott kényelmet biztosít megrendelőinek. Nem kell többé zsúfolt villamosokon szoronkodni a javítandó tetőkkel, arról nem is

beszélve, hogy autóbuszra valószínűleg fel sem engedik az utast háztetővel! Nincs bontás, cipekedés, rumli: a mester házhoz jön! Esetleg, ha külön megkérik, még a tetőre is felmászik!

★

Az eszpresszóban, ahová néha betérek, az alábbi szövegű tábla függ:

„Kutyát a helyiségbe behozni szigorúan TILOS! Feltűnő helyen kifüggesztendő!"

Ugy vélem, a rendelkezés első részével minden kávékedvelő egyetért. Elenyészően kevés azoknak a száma, akik a rövid duplát bulldoggal, vagy szálkásszőrű német vizslával szeretik. Sőt, én a tilalmat a szigorúan behozott ebeken felül kiterjeszteném a nyájasan, mosolyogva, esetleg kacagva becsempészettekre is. A továbbiakat azonban túlzásnak tartom. Miért kell szegény kutyákat kifüggeszteni? Pláne feltűnő helyen?! Az utasításnak ezt a részét feltétlenül vissza kellene vonni! Bizonyára mások is így vélekednek, mert a zsúfolt cukrászdában egyetlen kifüggesztett kutyát, még csak egy arasznyi törperattlert sem láttam.

★

Uj fogkefém szürke törzsével és merev sörtés fejével olyan, mint egy rugalmas elszakadásban megőszült porosz katonatiszt. Nyelén (már mint a fogkeféén) kicsiny, de erélyes felszólítás: „Meleg víztől óvd!"

Nagyon helyes figyelmeztetés. Magam is sokszor tapasztaltam, hogy vannak gondatlan emberek, akik fogkeféjüket meleg vízbe mártják, cipőjüket felhúzzák, zsebkendőbe orrot fújnak, ceru-

zájukat kihegyezik, sőt írnak vele, eléggé nem helyteleníthető módon meggyújtogatják a cigaretta végét, holott nyilvánvaló, hogy fenti káros igénybevételek nélkül a felsorolt iparcikkek élettartama jelentősen meghosszabbodnék. Javaslom még a következő figyelmeztetések elhelyezését:

Gyufán: Ne dörzsöljük a dobozhoz! Esetleg meggyullad.

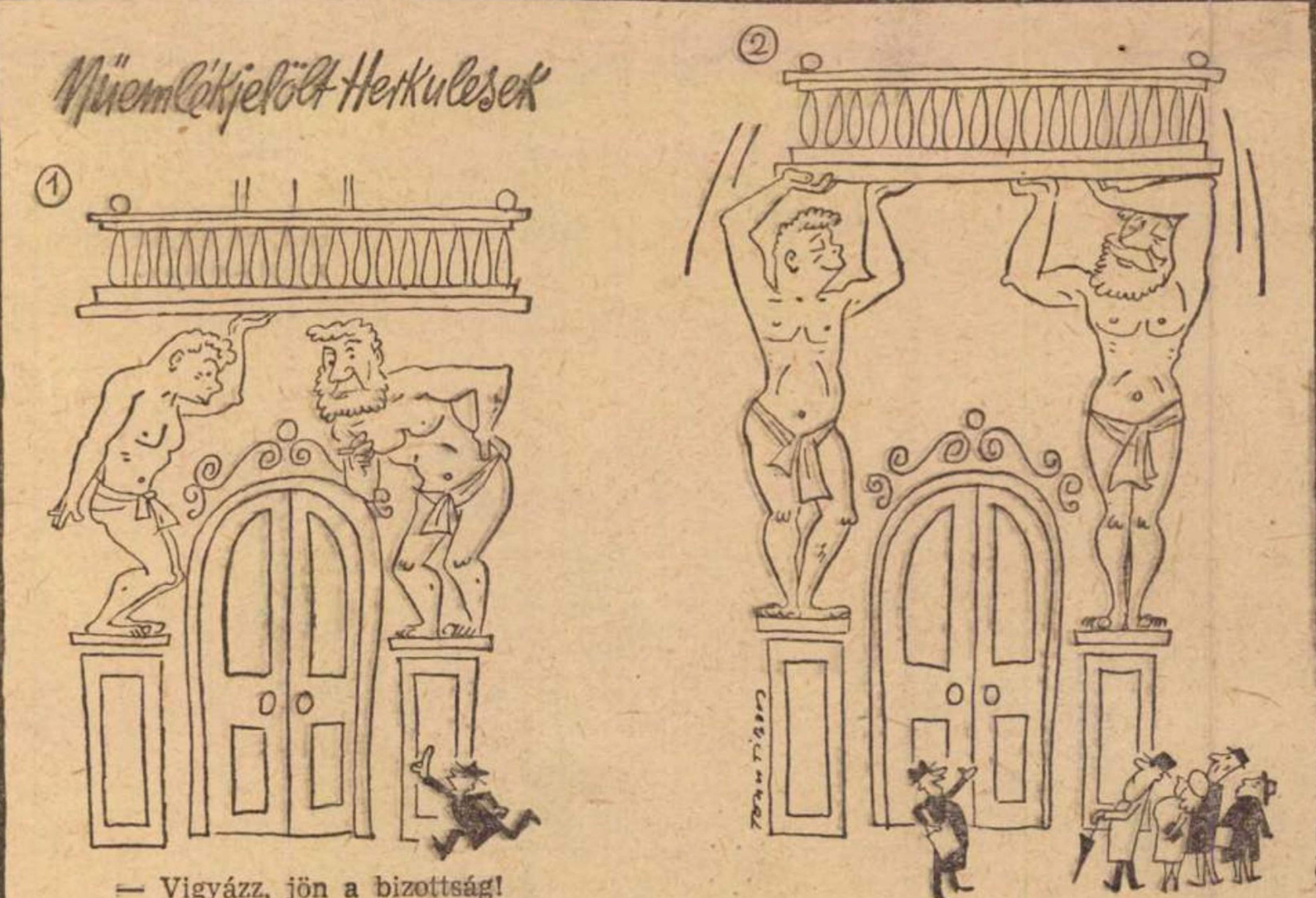
Fürdőnadrágra: Meleg, száraz helyen tartandó!

Ruhafélére: Szekrénybe zárva jobban tartja a vasalást!

Molnár Aladár

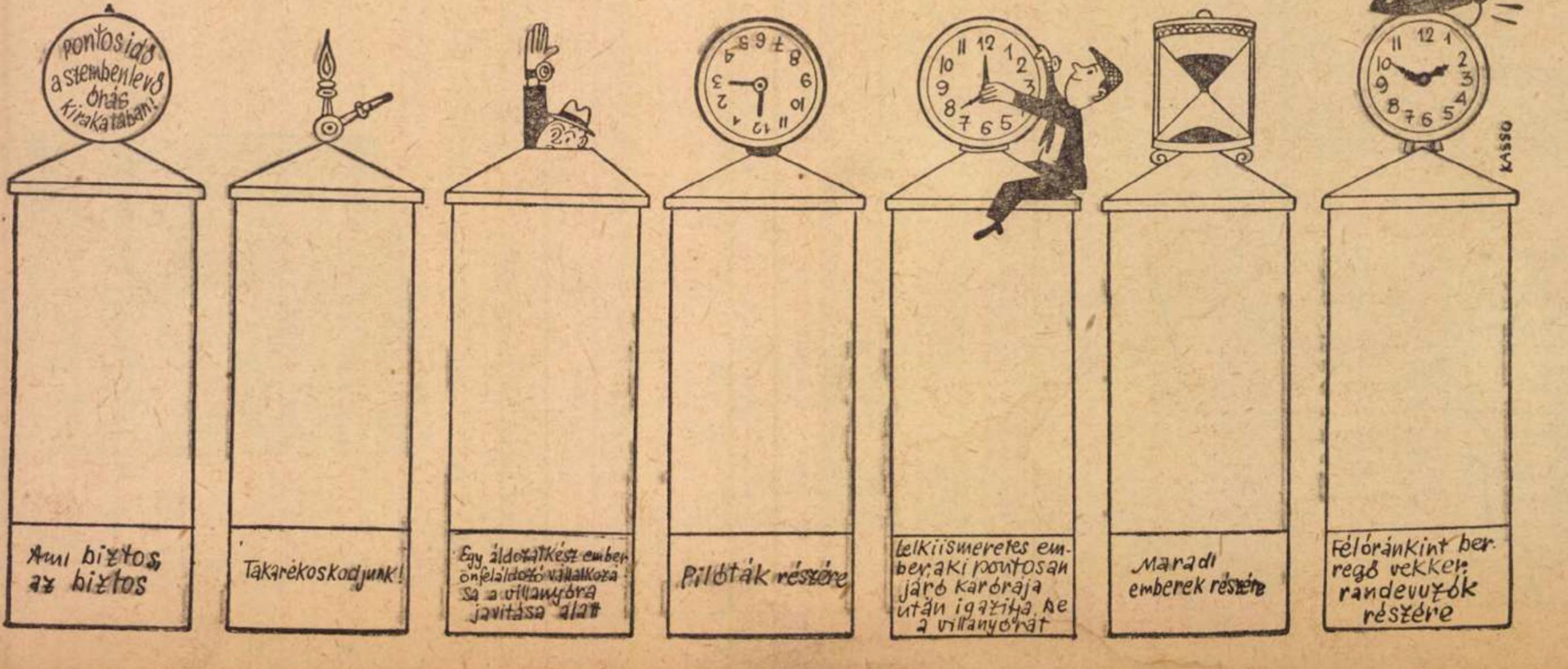

— Mami, azért van kettő, hogy tudjunk választani?

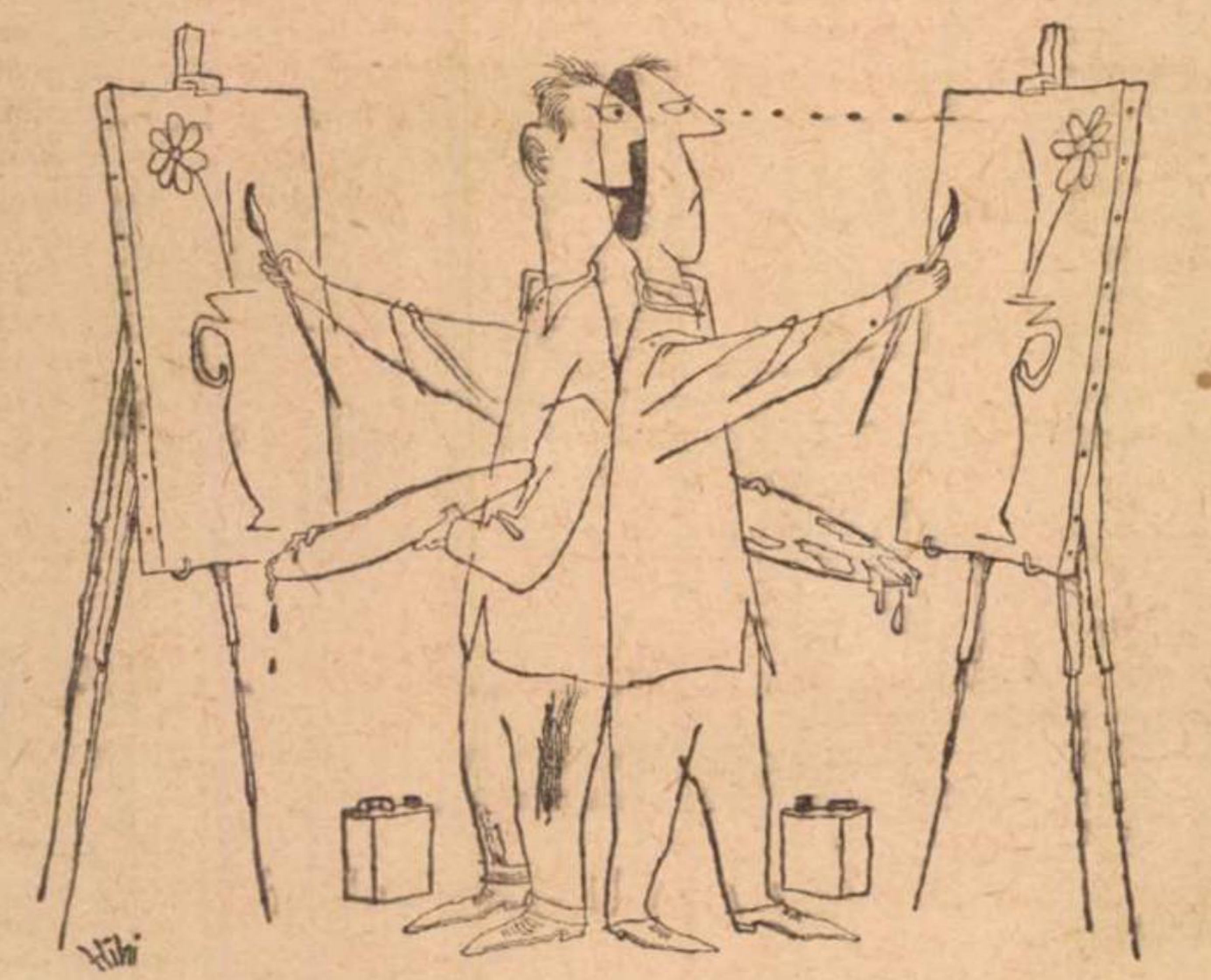
— Vigyázz, jön a bizottság!

Változatok a villanyóra körül

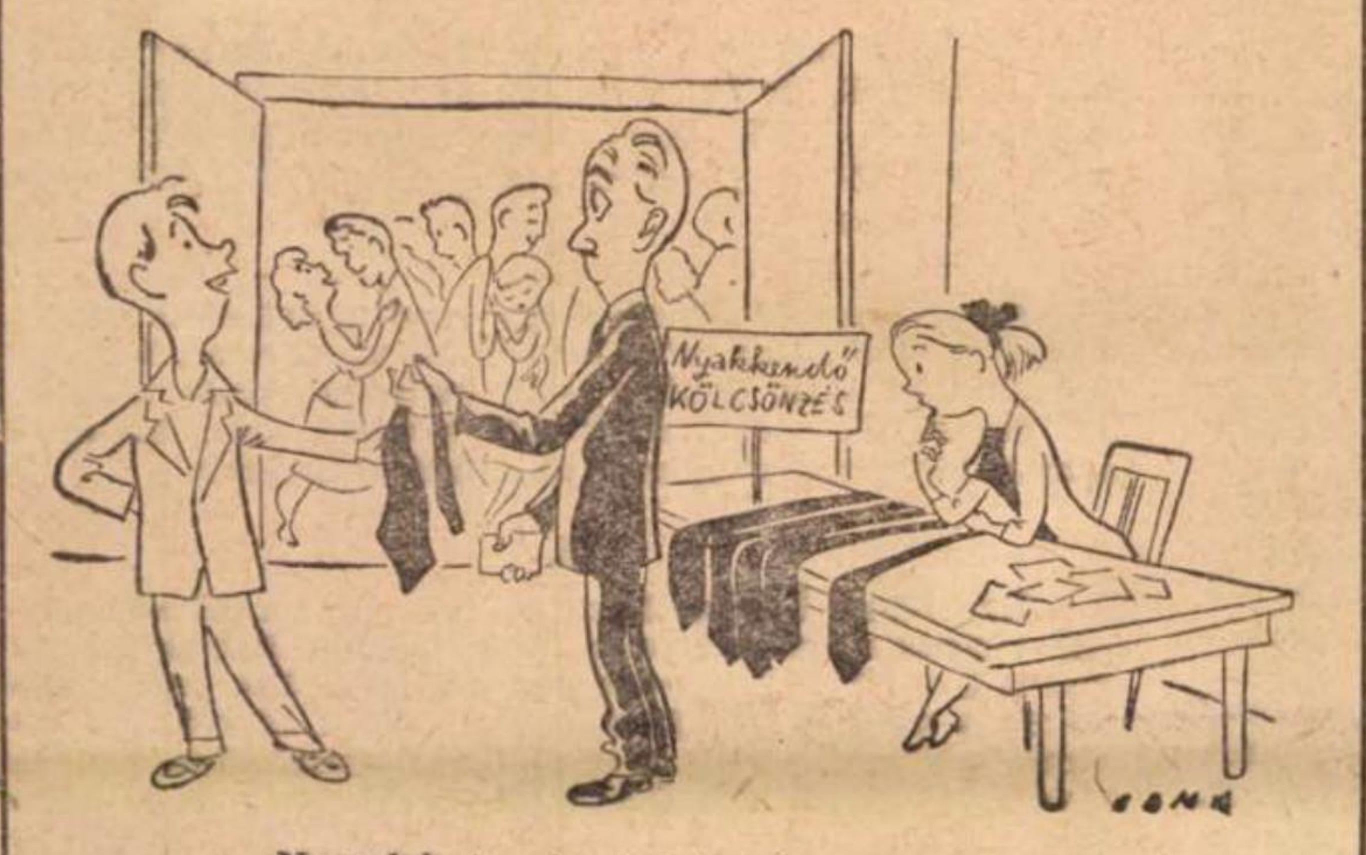
Kulturfront

Az epigon

A telhetetlen

Az Északi Járműjavítóban a táncestek alkalmával nyakkendő nélkül érkezők kölcsönnyakkendőt kapnak.

— Nem lehet valami készpénzt is? ;;;

A plakátragasztó ötlete

egyes délelőtt játszó mozik közönsége részére

Irodalmi est

Egy vidéki városkába hívtak meg, irodalmi estét tartani.

Lelkes fiatalember fogadott. Első pillanatban megállapítottam, hogy nem egyszerűen lelkes, hanem... hogy is mondjam csak... azokra a sematikus regényekre emlékeztet, ahol a pozitív hős szeme állandóan csillog a lelkesedéstől, a jólvégzett munka tudatától. Kicsit fárasztó volt ez a szűnni nem akaró lelkesedés, Hősünk lélegzetet sem vett, úgy lelkesedett egyhuzamban, már attól tartottam, megfúl a lelkesedéstől, de ő bírta!

— Hány emberre lehet számítani? — kérdeztem tőle.

Homloka sugárzott az örömtől amint rávágta: — Nem tudom, kérem.

— Mégis ... — firtattam, mire ő megvillantotta a fogsorát. — Új ember vagyok itt, nem is ismerem a viszonyokat. — S már át is adott egy másik fiatalembernek, aki olyan kitörő örömmel szorongatta a kezemet, hogy az ujjaim összeragadtak. Majd biztatóan rámnézett, elloholt, visszajött, telefonált, tíz ujjával a hajába túrt, újra elvágtatott, fújt, lihegett, mosolygott, a verejtéket törölgette a homlokáról, látszott rajta, hogy óriási erőt fejt ki, hogy a lelkesedését ébren tartsa.

— Mikor kezdődik az előadás és hány emberre lehet számítani? — álltam el az útját, mert ahogy meglátott, előreszegezte a nyakát és futásnak eredt.

— Én kérem egészen új ember vagyok itt... minap érkeztem. A szervezést... tulajdonképpen... én csupán... a szervezési felelős... mindjárt, máris... — dadogta, azzal elnyargalt, de futás közben is biztatóan szegezte rám szemét.

Harmadik fiatalemberhez kerültem. Ez már beosztotta a lelkesedését, módszeresen lelkesedett, mint aki tisztában van vele, hogy holnap is van nap. Miután előadta, hogy népi tánccsoportjuk első lett a megyei versenyen, kemény kritikával illette a pengetős zenekart, amely nem áll hivatása magaslatán.

— S a kultúrelőadásaik? — érdeklődtem.

— Az attól függ — jelentette ki.

— Mitől? — kérdeztem kissé türelmetlenül.

— Hát hogy ki veszi kezébe a dolgot. Nem az a fontos, hogy ki tart előadást... Szó sincs róla! Minden azon múlik, össze tudom-e trombitálni az embereket. Mert ha én azt mondom nekik: barátom, vagy bejössz, vagy pedig... Fenyegetően villant a szeme.

Elhatároztam, hogy én inkább bemegyek, nem bőszítem ezt a derék embert, lesz, ami lesz, meghallgatom magamat. Bizalommal fordultam hozzá:

— Na és most... most sikerült...

— Behúzni az embereket? — egészítette ki a félbenmaradt mondatot. — Mért sikerült volna? — folytatta diadalmasan, — hisz nem voltam itthon, disznótoron voltam! — mondta, s a szeme felfénylett. — Ha én kiteszem a lábam, jöhet ide akárki. Majd meglátja, meggyőződhetik róla.

Ebben a pillanatban lépett a szobába a kultúrfelelős. — Már nagyon vártuk — mondta jelentőségteljesen s szerény köhintésemre újra elismételte: — igenis, nagyon vártuk! — S azzal félrehúzott, vastag köteg papirost nyomott a kezembe. Irogatni szoktam, tessék elolvasni, véleményt mondani róla. Tessék segíteni a fiataloknak! — mondta, s tenyerével fejéhez lapította őszülő, gyér haját. — Húsz éve irogatok, dehát senki sem lehet próféta a saját hazájában. Mindig idegeneket hoznak ide — tette hozzá szemrehányóan.

— Megtartjuk az előadást? — kérdeztem lankadtan.

— Persze, hogy megtartjuk, benne van a tervben — mondta határozottan, s egy gyűrött papírlapról kipipálta a nevemet. — ha csak húsz ember lesz ott... Semmi vész! — jelentette ki, alkudozni kezdett önmagával; — ha csak tizenöt, esetleg tíz... — Végül hét emberben állapodott meg. — Már hét emberért is érdemes megtartani az előadást. Hét aktíváért. — Ettől kezdve csak aktíva néven emlegette a hallgatókat, hogy mégis mutassanak valamit.

Másfélórai késéssel elkezdtük az előadást. A rendezés ellenére is összeverődött néhány ember. Csak éppen a kultúraktívák nem jelentek meg. Az első számú fiatalember bizonyára valami más ügyben lelkesedett, az erejét nem kímélő, ugyancsak lelkes fiatalember a szomszéd teremben hallgatta az osztrák—magyar futballmérkőzést, időnként lábujjhegyen a terembe lépett s harsány suttogással tájékoztatta a hallgatókat Puskás cseleiről. A szervezési felelős egy baráti vacsora előkészítésével foglalatoskodott, mely az előadó és a kultúraktívák közötti kapcsolat elmélyítését szolgálta, fehér asztal mellett.

Ami a kultúrfelelőst illeti, ő jelen volt. Sebesen jegyezgetett a térdére fektetett füzetben, fejét csóválta, hümmögött. Előadás végén forró szavakkal köszönte meg közreműködésemet, s arra figyelmeztetett, hogy a pozitív hősök jellemét nem domborítottam ki eléggé. — Mélyebb kapcsolatot az élettel — mondta feddő hangon. Beleolvadni a tömegbe, — követelte, s az üres terem visszaverte hangját....

Palotai Boris

Akiknek szívesen tapsolunk

Somló Istvánnak a „Titkárnő" című darabban.

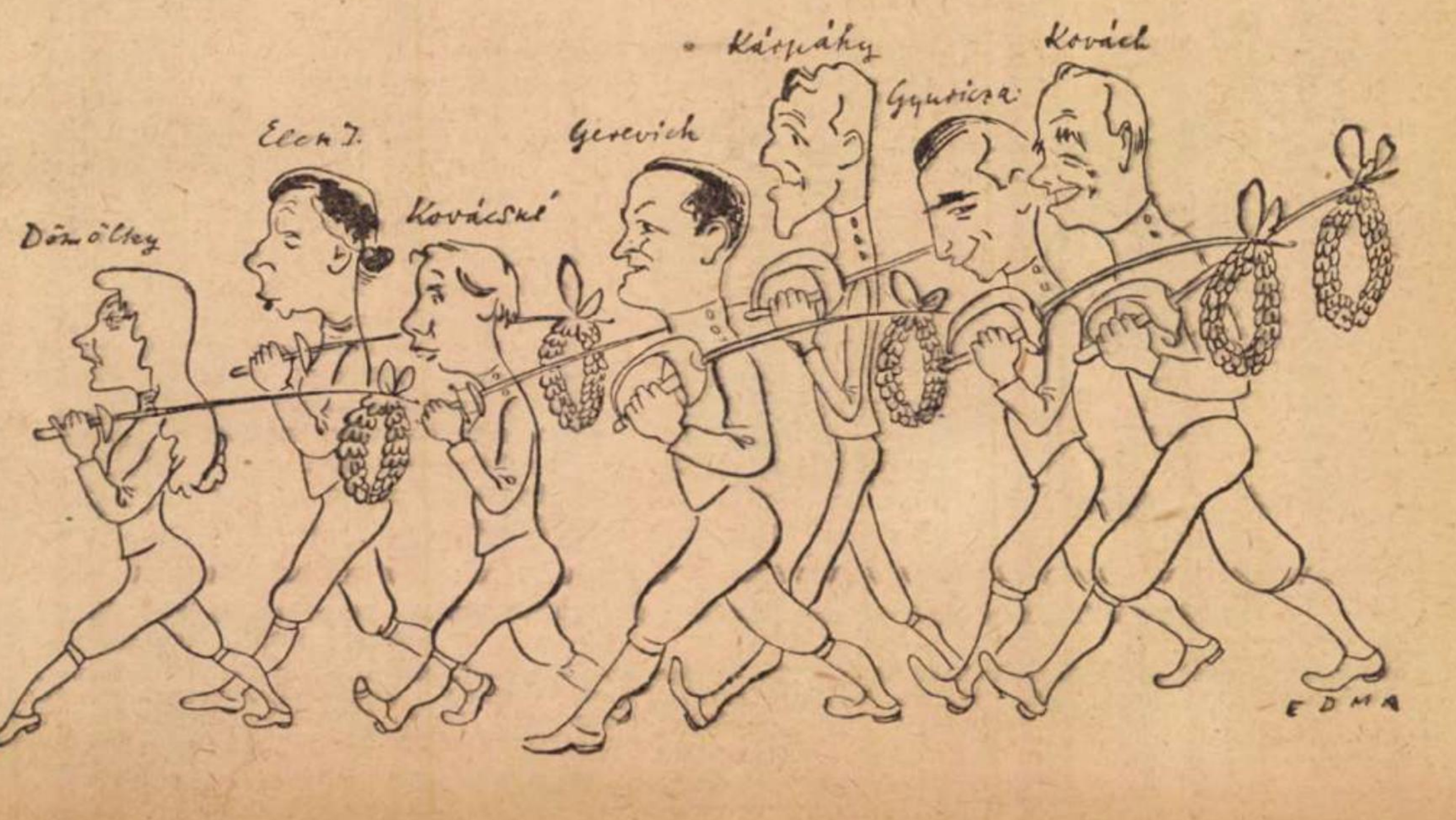
(EDMA rajza)

Engedélyezték a tánciskolákban a swinget

Swing Tóni: A csurgli már jöhet, a ruha még almás...

A vándorút vége

Le a bürokráciával!

Kié a járda?

Azon a címen, hogy közel fél évszázados járdakoptatója vagyok Pestnek, engedélyt kérek a főváros útmestereitől egy télvizelőtti felháborodásra. Háborgásom kórokozói azok a gyalogjárdák, amelyekről a gyalogosok lassan, de bizonytalanul leszorulnak a kocsiútra. Ez a kiszorítós játék hovatovább odafajul, hogy mindennek lesz helye a gyalogjárdán, csak éppen a gyalogosnak nem, akinek építették. A pesti járdákon manapság szakma szerint mindenki mindent tehet anélkül, hogy a rendőrbácsi odafüttyentene. Az élelmiszerboltok kirakják üres ládáikat, a kosarakat és a tejeskannákat, az italboltok a hordókat, a tatarozóvállalatok homokot, meszet, téglát és faanyagot, majd amikor ezt nagynehezen elfogyasztják, a felszabadult járdarészt bontási hulladékokkal töltik meg.

Nem sorolom tovább a szakma szerinti járdafoglalások sokoldalú terpeszkedését, mert végtelen. Különben is: első felháborodásomban nem akarok sokat markolni, s ezért igyekszem szűk területre korlátozni észrevételeimet. Eme leszűkített területnek egyik aprócska része a Thököly út. Ennek a jónevű útnak úgy fel van dúlva az egyik járdája, mint egy csatatér. Lépten-nyomon különböző minőségű és mennyiségű buckák, mint megannyi elhagyatott sírhalom és e halmok tövében meggyűlik a falevél és minden egyéb könnyűsúlyú piszokféleség, amit a kavargó őszi szél odakényszerít. És mindez a „Tiszta Budapestért!" mozgalom idején történik. Van itt feltört aszfalt, van sóder, homok és bontási hulladék, csak éppen gyalogjárda nincs, mert a különböző al- és fővállalatok tárolóhelynek használják.

Csak úgy mellékfelháborodásként megemlítem még az Erzsébet királyné úti gyalogjárdát. Nem rendelkezik királynői külsővel. Még a nyár közepén történt, hogy a gázosok vagy az elektromosok — ki tudja? — felbontották a gyalogjárda közepét, kábeleket, csöveket raktak le, azután csak úgy ukk-mukk-fukk, pajkos gyerekek módján visszahajigálták a járda köveit. Ahova nem jutott kő, oda homokot raktak, ahova homok se jutott, oda semmit. Mikor e műveletet végrehajtották, egy dudor jelentkezett a járda közepén, s ez később, az esőzések hatása nyomán gödörré változott. A süppedő és foghíjas járdarészek pocsolyatartalmát az újonnan épített és a járdaszintnél jóval magasabb szegély biztosítja. Hogy a közlekedés még nehezebbé váljék a hullámos járdán, itt is, mint a Thököly úton, halomszámra tornyosulnak az útépítésből visszamaradt anyagok, csúfítják és piszkítják a várost.

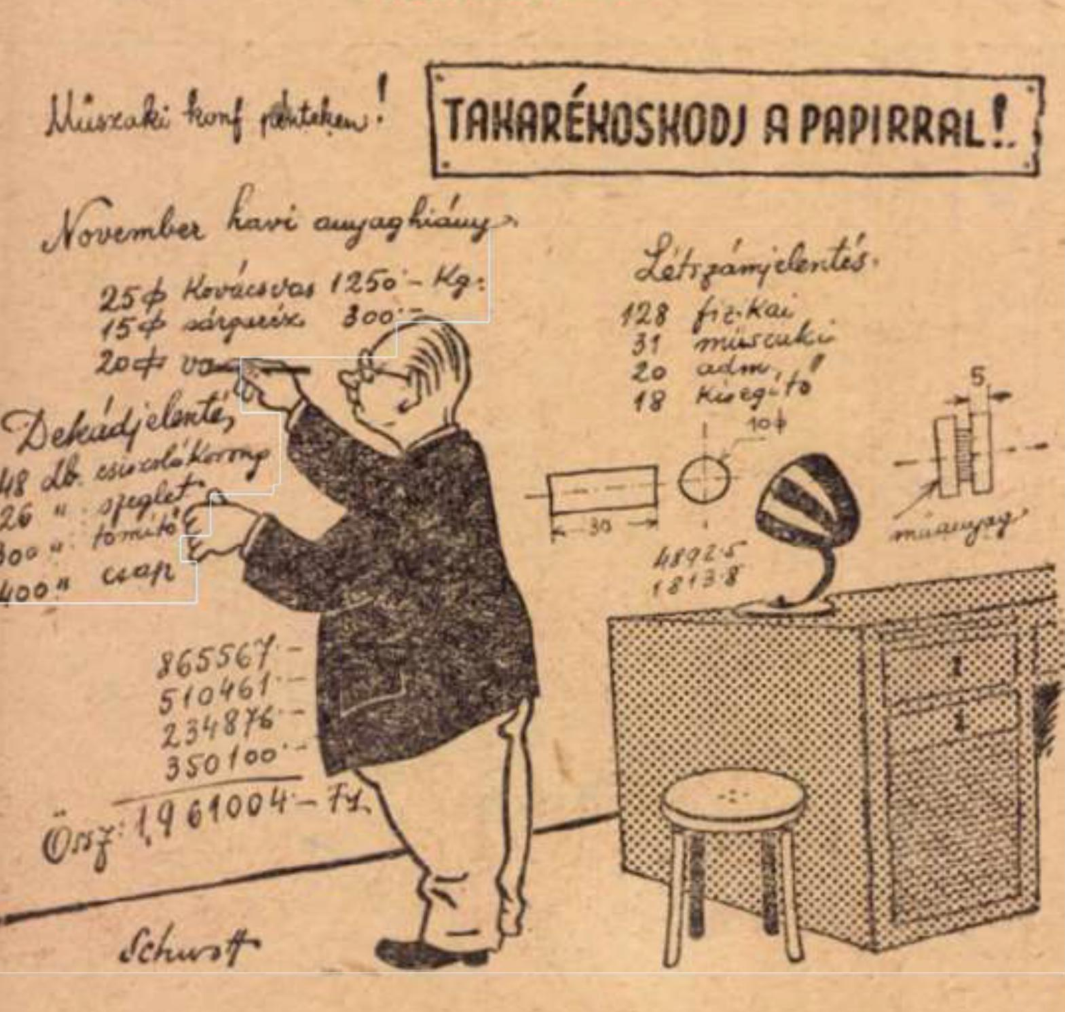

Helyes lenne, ha az illetékesek komolyan vennék a tisztasági hónapban elhangzott jelszavakat és egyrészt a gyalogjárók testi épségére, másrészt örvendetesen növekvő idegenforgalmunkra való tekintettel köteleznék a különböző vállalatokat, hogy munkájuk bevégzése után azonnal tüntessék el a hulladékhegyeket.

A gyalogjárda pedig — ami nem is olyan lehetetlen kívánság — legyen ismét a gyalogjáróké.

Bernáth Ede

Az önköltségcsökkentés helytelen értelmezése

Az olvasó kérdez

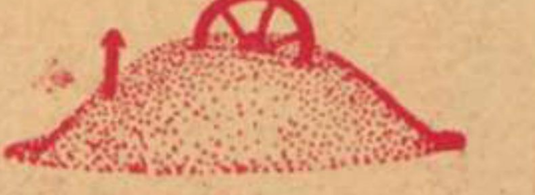
Nagyon örvendetes dolog, hogy a Képzőművészeti Alap számtalan szebbnél-szebb egyforintos képes levelezőlapot hoz forgalomba. Annál elszomorítóbb, hogy ezekre a lapokra tintával nem lehet írni. Azt a levélírót, aki gyanútlanul tintával kezd írni e levelezőlapokra, kellemetlen csalódás éri, mert a tinta azonnal szétfolyik a papiron. Annyira, hogy maga sem tudja elolvasni. Hát még a címzett? Annál is bosszantóbb ez, mert a hatvan filléres különböző üdvözlőlapokra nagyszerűen lehet tintával írni.

Ezzel kapcsolatban csupán az a kérdésem, hogy nem lehetne-e az igazán ízléses, művészi kivitelű képeslapokhoz jobbminőségű papirt használni?

Horváth István
Budapest

A gyomai hengermalmot három éve villamosították. A régi kazánokat leszerelték, de otthagyták a 200 000 forint értékű gőzgépeket, amelyek még ma is ott hevernek a régi, elhanyagolt gépházban. A gépek nincsenek karbantartva, s hogy még jobban rongálódjanak, a korpát is rászórják. Nagyon érdekes lenne megtudni a malom felettes szerveinek terveit e gépekkel kapcsolatban. Nem hiszem, hogy máshol nem

lehetne azokat hasznosítani. Ki a felelős azért, hogy így bánnak vagyont érő, használaton kívüli gépekkel?

Várhelyi László,
az ÉDOSZ
szervezési osztálya
főinstruktora

Nesze semmi, fogd meg jól!

A X—XVI—XVII. kerületi Vendéglátóipari Vállalatnak régi gondja, hogy egy korszerűen felszerelt, megfelelő méretű hidegkonyhája legyen. Három kerület ellátását könnyítené meg ez a létesítmény. A sok utánjárás eredményeként végül is a Fővárosi Tanács döntést hozott és ez év márciusában kiutalta egy régi, használaton kívül álló sütőüzem helyiségét hidegkonyha céljára a X., Kőrösi Csoma utca 9. szám alatt.

A kiutalás birtokában gyorsan elkészítettük vázlattervünket és azt jóváhagyás végett áprilisban felterjesztettük az illetékes szerveknek. De az illetékesek nem hagyhatták jóvá, mert a volt pékműhely jelenlegi bérlője, a Zöldség- és Gyümölcskereskedelmi Vállalat továbbra is igényt tartott a helyiségre.

Végül szeptemberben — öt havi helyszini tárgyalás, vita és egyezkedés után — mindkét fél megelégedésére salamoni határozat született: a helyiség egyik része a vendéglátóiparé, a másik része pedig a zöldségeseké.

Terveinket természetesen újra átdolgoztuk, s mivel az átépítéshez szükséges pénzügyi fedezettel és a kivitelezéshez szükséges munkaerővel is rendelkeztünk, úgy terveztük, hogy Szilveszterre a hidegkonyha már üzemben lesz.

Az építkezés megkezdésének már csupán egyetlen akadálya volt. Bontási engedélyt kellett szerezni a helyiségben lévő elavult kemencére. A rendelkezések értelmében ehhez az engedélyt az Élelmiszeripari Minisztérium adja — a Sütőipari Vállalat felügyeleti hatóságának, a Fővárosi Tanács Élelmiszeripari Igazgatóságának javaslatára. E javaslat megszerzése érdekében szeptember 9-én kérelemmel fordultunk az Élelmiszeripari Igazgatósághoz. Tizennégyszeri közbenjárásunk eredményeként hat hét elteltével az Élelmiszeripari igazgatóság közölte, hogy a sütőkemence lebontását nem javasolja, mert a X. kerületi Sütőipari Vállalat az évek óta pékség céljára nem használt helyiségre újból igényt tart.

Bármennyire is elfogadhatatlan volt a Sütőipari Vállalat akadékoskodása — hiszen a rendelkezés szerint a helyiségből csupán a rozzant, hasznavehetetlen kemence az övé, amelynek felújításához tetemes összegre lenne szükség — az illetékesek mégis helyt adtak a fellebbezésnek. (Már csak azért is alaptalan a Sütőipari Vállalat igénye, mert ha valóban szüksége lett volna a kemencére, mint tartaléküzemre, akkor már korábban gondoskodott volna a kemence megóvásáról, karbantartásáról.) De egyéb akadály is keresztezte tervünket.

Amíg mi a sütőiparral hadakoztunk, a részünkre kiutalt helyiségrészt a X. kerületi Tanács igazgatási osztálya kiutalta a MIRKÖZ-nek (Műszaki Irodai Közszükségleti Cikkeket Gyártó KTSZ). Közbenjárásunkra a MIRKÖZ kiutalását a tanács ugyan hatálytalanította, de írásbeli értesítés erről még nem érkezett.

Ezek szerint hidegkonyhánk ügye tengelyig süppedt a bürokrácia kátyujába.

Szeretnénk, ha az illetékesek végre eldöntenék, hogy kié a helyiség: a miénk, a Sütőipari Vállalaté, vagy a MIRKÖZ-é. Megkapjuk-e a bontási engedélyt és lebonthatjuk-e végre a kemencét, vagy a bürokrácia jóvoltából várnunk kell addig, ameddig az magától összedül?

Lázár Jánosné,
a X—XVI—XVII. ker.
Vendéglátóipari Vállalat
beruh. előadója.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Miért süt rossz kenyeret a tabi péküzem?" című cikkel kapcsolatban közöljük a vizsgálat eredményét. A péküzem csoportvezetője és a hozzá beosztott dolgozók a cikk megállapításaival egyetértenek és elismerik: a kenyérnek az volt a hibája, hogy a kelesztési idő túlságosan hosszú volt és a kenyeret hideg kemencébe vetették. Ezt azzal indokolják, hogy abban az időben egy lelkiismeretlen dolgozója volt a péküzemnek, akit fegyelmi úton elbocsájtottak.

Megjegyezzük még azt is, hogy a tabi péküzemtől mintegy tizenegy környékbeli község viteti a kenyeret és egyesek nem járnak el kellő gondossággal. Előfordult olyan eset is, hogy a kocsira felrakott meleg kenyerek tetejére a piacra járó asszonyok 90—100 kilós csomagjait is rádobálták. Az így utaztatott kenyér bizony ellaposodik és fogyasztásra alkalmatlan lesz. A cikk megjelenése óta a tabi péküzem által sütött kenyér minősége nagy mértékben megjavult.

Nagy István VB-elnök
Tab

A Ludas Matyi 43-i számában jogos bírálat jelent meg üzemünk, a Győri Keksz- és Ostyagyár készítményeivel kapcsolatban. A bírálatot dolgozóinkkal külön megbeszélésen ismertettük és nyomban intézkedéseket tettünk a hasonló panaszok megelőzésére.

Fürst István igazgató,
Győri Keksz- és Ostyagyár

Levelek, rajzokban

— Rohanok haza, melegkolbász lesz mustárral és félek, hogy lejár a szavatosság.

A préselt bőr balladája

1.

A préselt bőr új „találmány". Néhány évvel ezelőtt valahol valakinek eszébe jutott, hogy az ostorcsapástól vagy más okból szépséghibássá vált bőrt nem kell „leértékelni". Ehelyett présbe teszik, ahol hepehupás domborulatokat varázsolnak reá, ettől a szépséghiba eltűnik és így — az „újító" szerint — nagyszerűen lehet majd elsőosztályú cipőket készíteni belőle.

2.

Az ötlet tetszett — megvalósították. Ekkor azonban kiderült, hogy egy fontos körülménnyel nem számoltak. A közönségnek nem kellett a préselt felsőbőrű cipő. Vissza is maradt szép számmal a különböző raktárakban.

3.

Az ember azt hinné, hogy erre a préselést abbahagyták. Szó sincs róla. Mindössze az történt, hogy a préselt bőrt ettől kezdve — a kisiparosoknak utalták ki. Persze ők sem tudtak mit kezdeni vele, ha egyszer a közönség nem volt hajlandó megvenni.

4.

Egy újpesti szövetkezet és egy Fürst Sándor utcai kisiparos felismerte a nagy üzletet. Berendezkedtek a préselt bőrök — kisimítására. A bőr tehát elmegy a gyárba, ott bepréselik, azután elkerül az elosztó szervekhez, ott a vállalkozó szelleműek megveszik, elküldik a szövetkezetnek vagy a fent említett kisiparosnak, ahol újra visszasimítják. Ezekután már lehet olyan cipőt készíteni belőle, amely eladható. Egyszerű megoldás és olcsó — ugyebár?

5.

Hogy ezt a nagy problémát egyszerűbben is meg lehetne oldani? Például úgy, hogy a préselést abbahagyják?

Ez túlságosan logikus lenne.

Kemény István

Az 1405-ös keret

Minden gyógyszertárban feltűnő plakátok hívják fel a figyelmet arra, hogy a feleslegessé vált üres üvegeket adjuk vissza és azokért az annak idején lefizetett betétösszeget visszatérítik.

Magamhoz vettem az idők folyamán összegyült gyógyszeresüvegeket és október 24-én reggel elvittem a Thököly út és Gizella út sarkán lévő 1405-ös számú patikába. Meglepő válasz fogadott:

— Nem vehetjük vissza, mert elfogyott a keret.

— Milyen keret?

— Az, amelyet üvegvisszavásárlásra ebben a hónapban megállapítottak. Így tehát október

25-től november 1-ig nem veszünk vissza üveget.

Szerényen megjegyeztem, hogy még csak 24-e van.

— Ez igaz, de a hónapot már lezártuk — hangzott a könyörtelen döntés.

Szerencse, hogy orvosság kiadására nem állapítottak meg keretet. Mert akkor vajon mit kezdenének receptjeikkel a betegek...

(k.)

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283 — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**